

“Ἐγὼ εἰμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωή,,
(Ἰωάν. 18' 6)

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
ἀνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. 5' 63)

ΟΡΘΟΔΟΣΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ † 1929

Ἔτος 114ον | Ἰανουάριος 2024 | 4385

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ

Γιατί συγκινούνται τόσο οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ τοῦ καινούργιου χρόνου; Τί περιμένουν ἀπὸ τὸν ἄψυχο, τὸν ἀνύπαρκτο στὴν πραγματικότητα χρόνο; Τί μπορεῖ νὰ τοὺς δώσει ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἔχει τίποτα στὰ χέρια του;

Ἐδῶ βρίσκεται ἡ μεγάλη πλάνη πολλῶν ἀνθρώπων. Περιμένουν μοιρολατρικὰ ἀπὸ τὸ νέο χρόνο ὅσα τυχὸν τοὺς ἀρνήθηκαν οἱ προηγούμενες χρονιές.

Κέρδη στὸ Χρηματιστήριον ζητοῦν σήμερα οἱ πολλοί. Τὸν πρῶτο λαχὸν τῶν λαχείων ἄλλοι. Ἐπιτυχία γρήγορη στὶς ἐργασίες τους, στὸ ἐμπόριό τους, στὶς ἐπιχειρήσεις τους. Θέσεις μεγάλες καὶ κερδοφόρες, προβολὴ καὶ λάμψη κοσμική, δόξα καὶ τόσα ἄλλα γήινα, καὶ ὄχι σπάνια, ἄνομα καὶ ἁμαρτωλά.

Μπορεῖ ἡ πείρα, τὰ γεγονότα, ἡ ἱστορία νὰ φωνάζουν καὶ νὰ διακηρύττουν ὅτι τὸ καθένα ἀπὸ αὐτὰ καὶ ὅλα μαζί δὲν φέρνουν στὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνα ποὺ στὸ βάθος ποθεῖ, διψάει, νοσταλγεῖ. Τὴ γαλήνη δηλαδὴ τῆς ψυχῆς, τὴν ἡρεμία τοῦ πνεύματος, τὴν εἰρήνη τῆς καρδιάς, τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ὁμόνοια στὰ σπίτια μας, τὴν ἐνότητα στὴν πατρίδα μας, τὴν χαρὰ.

Καὶ τὸ δυστύχημα εἶναι ὅτι οἱ πολλοὶ δὲν θέλουν νὰ καταλάβουν τὴν μεγάλη ἀλήθεια ποὺ διακηρύττει τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Ἀποστόλου του: «**Ὁ κόσμος παράγεται καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ**» (Α' Ἰωάν. β' 17). Γι' αὐτὸ ἐγκαινιάζουν τὴν ἀνατολὴ τοῦ νέου ἔτους μὲ καρτοπαίγνια πολὺώρα, μὲ χοροὺς ἑξαλλοὺς, μὲ γλέντια καθόλου καθάρα, μὲ σπατάλες ἀσυλλόγιστες. Μὲ ὅλα δηλαδὴ ἐκεῖνα, ποὺ δηλητηριάζουν τὴ ζωὴ τους, μολύνουν τὴν ψυχὴ τους, προκαλοῦν ὄχι λίγες φορὲς δυστυχία καὶ θλίψεις μεγάλες.

Ἔτσι ὅμως βελτίωση καὶ ὕλικη καὶ πνευματικὴ τοῦ ἑαυτοῦ μας, εἰρήνη καὶ ἀγάπη μέσα στὴν οἰκογένεια, ἀνασυγκρότηση πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ τῆς κοινωνίας δὲν μπορούμε νὰ ἐλπίζουμε, οὔτε καὶ αὐτὸν τὸν χρόνο, οὔτε καὶ τὰ ἐπόμενα χρόνια. Τὰ πράγματα μὲ αὐτὴ τὴν ὕλιστικὴ καὶ ἀντιχριστιανικὴ νοοτροπία καὶ ζωὴ ὅλο καὶ θὰ χειροτερεύουν. Καλύτερα λοιπὸν θὰ ἦταν σ' αὐτὸν τὸν καινούργιο χρόνο νὰ ἀντιστρέψουμε τὸ ἐρώτημα. Ὅχι τί περιμένουμε ἑμεῖς ἀπὸ τὸ νέο ἔτος. Ἀλλὰ τί περιμένει αὐτὸ ἀπὸ ἡμᾶς. Καὶ ἀκριβέστερα: Τί περιμένει ὁ Κύριος τῶν χρόνων καὶ τῶν καιρῶν ἀπὸ τὸν καθένα μας.

Ἐκεῖ βρίσκεται ἡ οὐσία τοῦ ζητήματος. Ἡ καλύτερη ἐκδοχὴ τῆς ζωῆς μας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ψυχικὴ καλύτερη ἐκδοχὴ τοῦ καθενός μας. Νὰ μὴν περιμένουμε δηλαδὴ ἀπὸ τὰ ἄψυχα καὶ νεκρὰ ὕλικὰ πράγματα χαρὰ ἀληθινή, εἰρήνη πραγματικὴ, ἀνάπαυση νοῦ καὶ καρδιάς. Αὐτὰ εἶναι λουλούδια

τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ τὰ προσφέρει ὁ Κύριος σὲ ἐκείνους ποὺ στρέφουν τὰ μάτια τῆς ψυχῆς πρὸς τὰ ἄνω. «**Τὰ ἄνω ζητεῖτε....τὰ ἄνω φρονεῖτε, μὴ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς**» (Κολασ. γ' 1,2) συμβουλευεῖ καὶ ὁ θεόπνευστος Ἀπόστολος.

Ἡ σοφία ἡ ἀληθινὴ αὐτὸ ἀπαιτεῖ. Νὰ ἐγερθοῦμε ψυχικά: «**Ὥρα ἡμᾶς ἦδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι**» (Ρωμ. 13' 11). Νὰ πετάξουμε τὴν πνευματικὴ ραθυμία. Νὰ ἀλλάξουμε διαθέσεις, φρονήματα, ἀντιλήψεις, ἰδέες ὑλιστικὲς καὶ μάταιες. Νὰ ἀφήσουμε προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίες εἰδωλολατρικές. Ὅτι τάχα ἡ καλύτερη ἐκδοχὴ τῆς ζωῆς μας θὰ ἐξαρτηθεῖ ἀπὸ τὸ ἄν θὰ ὑποδεχθοῦμε τὴν ἀνατολὴ τοῦ νέου ἔτους μὲ

γέλια καὶ χοροὺς καὶ καρτοπαίγνια.

«**Εξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε, λέγει Κύριος, καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἄπτεσθε**» (Β' Κορινθ. σ' 17).

Ὁ κόσμος μας εἶναι κόσμος διασπασμένος. Καὶ αὐτὴ, δυστυχῶς, ἡ διάσπαση, ἡ διαίρεση, αὐτὸ τὸ κομ-

μάτιασμα καὶ μέσα στὴν ψυχὴ μας καὶ στὶς οἰκογένειές μας καὶ στὶς κοινωνίες μας, ἔχει φέρεῖ ἕως τώρα πολλὴ δυστυχία καὶ προμηνύει μεγαλύτερα κακὰ καὶ γιὰ τὸ μέλλον. Σ' αὐτὸν, λοιπὸν, τὸν κόσμο, τὸν ταραγμένο, τὸν ἀνήσυχο, τὸν ἀπελπισμένο ἔρχεται καὶ κρούει ὁ Χριστὸς τὴν πόρτα τῆς ψυχῆς μας. Ζητᾶ νὰ ξεκολλήσουμε τὸν ἑαυτό μας, τὴν καρδιά μας, τὴ ζωὴ μας, ἀπὸ τὴν ἀνομία, τὴν ψευτιά, τὴν ἀδικία, ἀπὸ τὰ μίσση καὶ τὶς ἔχθρες. Ζητᾶ νὰ μπεῖ στὴ ζωὴ μας, στὶς κοινωνίες μας, στὰ ἔθνη, ὡς Θεὸς σώζων, ὡς Ἐνοποιός, ὡς Ἀνορθωτής, ὡς Νεοποιός, ὡς Εἰρηνοποιός.

Θὰ τὸν δεχθοῦμε; Θὰ πᾶμε κοντά του; Θὰ τὸν ἀφήσουμε ὡς Κύριο καὶ Σωτήρα νὰ κυβερνήσει τὶς καρδιές, τὴ ζωὴ, τὰ σπίτια, τὴν πατρίδα μας; Ἀπὸ μᾶς ἐξαρτᾶται. Στὰ χέρια μας εἶναι ὁ καινούργιος χρόνος νὰ γίνῃ χρόνος εἰρήνης, χαρᾶς, ἀναπαύσεως, ἀγάπης. Καὶ τέτοιον τὸν εὐχεται ἡ «Ζωὴ» σὲ ὅλους τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστες τῆς.

Ὁ Χριστὸς ἔρχεται καὶ κρούει τὴν πόρτα τῆς ψυχῆς μας. Ζητᾶ νὰ ξεκολλήσουμε τὸν ἑαυτό μας, τὴν καρδιά μας, τὴ ζωὴ μας, ἀπὸ τὴν ἀνομία, τὴν ψευτιά, τὴν ἀδικία, ἀπὸ τὰ μίσση καὶ τὶς ἔχθρες. Ζητᾶ νὰ μπεῖ στὴ ζωὴ μας! Θὰ τὸν δεχθοῦμε;

Ἡ ἀρχὴ τῆς νέας χρονιᾶς ἀντὶ νὰ ὀδηγεῖται ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶναι «**ἡ ὁδός, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ**», συνδέεται μὲ τὰ ὠροσκόπια, τὴν τυφλὴ τύχη καὶ τὶς μαντικὲς τέχνες. «*Ἄς εἴμαστε αἰσιόδοξοι: Ὁ Κρόνος βρίσκεται στὸν ἀστερισμὸ τῶν Διδύμων καὶ θὰ φέρει τύχη...* Ἄς εἴμαστε προσεκτικοί: Ἡ φθορὰ τῆς ἐξουσίας θὰ κορυφωθεῖ, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἀνησυχοῦμε. Ἄν καὶ ἡ περίοδος αὐτὴ θὰ εἶναι μιὰ ταραγμένη καὶ μεταβατικὴ χρονιά, θὰ φέρει πάντως πολλὲς ἐλπίδες...» Αὐτὲς εἶναι μερικὲς ἀπὸ τὶς πολυάριθμες προβλέψεις τῶν ποικίλων ἀστρολόγων καὶ μάγων ποὺ ἔχουν κατακλύσει καὶ λυμαίνονται τὴν ἐποχὴ μας. Τὸ φαινόμενο εἶναι γενικότερο. Ἀστρολογία, μαγικὰ μέσα, ἐπικοινωνία μὲ πνεύματα πονηρά, βρίσκονται στὴν ἡμερησία διάταξη. Πρόκειται γιὰ ἔντονη ἀνάγκη φυγῆς ἢ γιὰ ὁμαδικὴ σχιζοφρένεια; Ἐνα ἐρώτημα ποὺ ἀπασχολεῖ σοβαρὰ καὶ ἐμπνέει ἀνησυχία σὲ πολλούς.

Ὁ ἄνθρωπος πού, ἀντὶ νὰ δώσει τὴν πίστη του στὸν Θεό, δίνει τὴν ἐμπιστοσύνη του στοὺς σύγχρονους ψευδοπροφήτες, ὑποδουλώνεται σὲς πιὸ ἀπάνθρωπες τυραννικὲς δυνάμεις. Ἀπὸ παιδὶ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, καταντᾶει ὑποχείριο σκοτεινῶν δυνάμεων.

Πολυάριθμα μυστήρια συμβαίνουν καὶ προβληματίζουν τὴν τεχνολογικὴ ἐποχὴ μας. Τὶς τελευταῖες δεκαετίες ἔκαναν τὴν ἐμφάνισή τους ὄχι μόνο ψευτομεσσίες ἀλλὰ καὶ ποικίλες ἐξωφρενικὲς μαγικὲς τελετές. Ἡ κρυστάλλινη μπάλα ἔγινε σύμβολο ἰσχύος. Τὰ μέντιουμ, ποὺ ἰσχυρίζονται ὅτι μποροῦν νὰ ἐπικοινωνοῦν μὲ

τοὺς νεκρούς, εἶναι σύννητες φαινόμενο. Ὑπάρχει μιὰ περιέργη ἀναζήτησις, μιὰ καταφυγὴ στὸν ἀποκρυφισμὸ, στὴ μαύρη μαγεία, στὴ μετεμψύχωση, στὴν παραψυχολογία, στὸν παραλογοισμὸ. Οἱ ψυχολόγοι, οἱ κοινωνιολόγοι δίνουν τὶς ἐξηγήσεις τους: Εἶναι μιὰ ἀντίδρασις τῆς ἐποχῆς μας, λένε. Οἱ ἄνθρωποι φαίνεται ὅτι δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν μόνο μὲ τὴ λογικὴ καὶ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὸ παραμῦθι.

Ὅπωςδήποτε πολλοὶ παράγοντες συνετέλεσαν στὴν ἔκρηξη αὐτῆ τοῦ παραλόγου. Ὁ σύγχρονος ἀνεργάτιστος καὶ πνευματικὰ ὑποβαθμισμένος ἄνθρωπος συνεπαίρνεται εὐκόλα ἀπὸ τὸ παράδοξο, τὸ ἐξώκοσμο, τὸ ἐξωτικὸ. Παραπαίει διαρκῶς. Πιστεύει ὅτι οἱ ἀσκήσεις Γιόγκα καὶ τὰ μυστήρια τῆς Ἀνατολῆς μποροῦν νὰ τοῦ ἐξασφαλίσουν ψυχοσωματικὴ ὑγεία καὶ ἰσορροπία. Καταφεύγει ἀδιάκοπα σὲ πρωτόγονα μέσα ἐκστασιασμοῦ, σὰν

μιὰ μέθοδο φυγῆς ἀπὸ τὰ βασανιστικὰ προβλήματα τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Καὶ δὲν εἶναι μόνο ἡ μεγάλη μάζα τῶν ἀπλοϊκῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἐπιπρεάζεται ἀπὸ τοὺς μάγους καὶ τοὺς ἀστρολόγους, ποὺ ἀδρανοποιεῖται κοινωνικὰ καὶ πιστεύει πῶς ἔτσι θὰ πετύχει τὴν εὐτυχία, τὴν εὐημερία καὶ τὴν ψυχικὴ γαλήνη. Δυστυχῶς πλῆθος ἀνθρώπων, ἀπὸ ὅλες τὶς τάξεις καὶ ἡλικίες, ἐπιστήμονες, πολιτικοί, ἀρχηγοὶ κρατῶν, κορυφαῖα στελέχη ἐπιχειρήσεων, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, καταφεύγουν συστηματικὰ σὲ παρόμοια σκοταδιστικὰ τελεουργικά.

Ὁ κοινωνιολόγος Ζὰκ Μαίτρ ἐξηγεῖ: «*Ἀνάμεσα στὸ ἔδαφος ποὺ κέρδισε ἡ τεχνικὴ καὶ σὲ αὐτὸ ποὺ ἔχασε ἡ θρησκεία ἀπομένει ἓνα κενὸ ποὺ γίνεται πιὸ εὐρύ, ὅσο οἱ νέοι τρόποι ζωῆς πολλαπλασιάζουν τὶς εὐκαιρίες κινδύνου. Ἡ ἀστρολογία πάει νὰ ἀναπληρώσει τὸ κενό, τὴν ὁμαδικὴ ἀνάγκη γιὰ ἀσφάλεια, μιλώντας γιὰ τρία φλέγοντα προβλήματα: τὸ χρῆμα, τὸν ἔρωτα, τὴν ὑγεία...*» Ὁ Λουὶ Πάουελς ποὺ διευθύνει τὴν «Ἱστορία τῶν Μυστικῶν Ἐταιρειῶν» παρατηρεῖ: «*Τὸ σύγχρονο ρεῦμα τῆς κοινωνικῆς μαγείας δὲν ὀφείλεται παρὰ σὲ μιὰ μάζα χωρὶς προσανατολισμὸ ποὺ προσπαθεῖ νὰ ἡρεμήσει ἀπὸ μιὰ ἐξήγησις δοσμένη ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο.*»

Ἰδιαίτερα γιὰ τὰ μέντιουμ ὁ διάσημος ἐρευνητὴς τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων J. Larroni στὸ πολὺκροτο ἔργο του: «*Ὁ ὑπνωτισμὸς καὶ ὁ πνευματισμὸς*» γράφει: «*Στὰ ἄτομα ποὺ χρησιμοποιοῦνται ὡς μεσάζοντα καὶ σὲ ἐκεῖνα ποὺ παρακολουθοῦν τὰ πειράματά τους, ὁ Πνευματισμὸς προκαλεῖ ἢ τὴν σνοσκότιση ἢ τὴν παθολογικὴ διέγερση σὲς διανοητικὲς ἰκανότητές τους. Δημιουργεῖ τὶς πιὸ σοβαρὲς νευρώσεις, τὶς πιὸ σοβαρὲς ὀργανικὲς νευροπάθειες. Εἶναι πασίγνωστο ὅτι τὰ πιὸ πολλὰ διάσημα μέντιουμ καὶ μεγάλος ἀριθμὸς ἀπὸ ἐκείνους ποὺ συστηματικὰ παρακολούθησαν τὰ πνευματιστικὰ πειράματα πέθαναν παράφρονες ἢ προσβλήθηκαν ἀπὸ βαρεῖες νευρικὲς διαταραχές...*»

Ὅλα αὐτὰ ἐπισημαίνουν τὸν κίνδυνο ἢ μᾶλλον τοὺς κινδύνους ποὺ διατρέχουν ὅσοι πέφτουν θύματα τῆς εὐπιστίας τους. Ἄλλοτε ἀπὸ περιέργεια καὶ ἄλλοτε ἀπὸ φόβο καταφεύγουν στὰ παραπλανητικὰ τεχνάσματα τῶν μάγων ἢ τῶν ἀστρολόγων καὶ τῶν μέντιουμ. Δὲν σκέπτονται τὸ βαρὺ τίμημα ποὺ πληρώνουν. Καὶ δὲν πρόκειται γιὰ τὴν χρηματικὴ ἀφαίμαξη. Πρόκειται γιὰ τὴν ἀπώλεια τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας. Ὁ ἄνθρωπος πού, ἀντὶ νὰ δώσει τὴν πίστη του στὸν Θεό, δίνει τὴν ἐμπιστοσύνη του στοὺς σύγχρονους ψευδοπροφήτες, ὑποδουλώνεται σὲς πιὸ ἀπάνθρωπες τυραννικὲς δυνάμεις. Ἀπὸ παιδὶ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, καταντᾶει ὑποχείριο σκοτεινῶν δυνάμεων. Ἀκριβῶς γιὰ τὸν δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει «**συμφώνησις Χριστῶ πρὸς Βελίαρ** (διαβόλου)» (Β΄ Κορινθ. στ΄ 1). Κατηγορηματικὴ ἢ ἀποδοκιμασία τοῦ Θεοῦ: «**Ἔστι βδέλυγμα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου πᾶς ὁ ποιῶν ταῦτα**» (Δευτερον. ιη΄ 12). Μισοτὸς καὶ ἀποκρουστικὸς γιὰ τὸν Θεὸ ὅποιος κάνει αὐτά.

«Ο ζῶν διδοὺς τῷ κόσμῳ»

Ὅσοι ἀγνοοῦν τὸν Χριστιανισμό, γι' αὐτὸ καὶ τὸν κατηγοροῦν ὡς ἀπόκοσμο καὶ ἀκοινωνητο, ἃς ἔλθουν νὰ μελετήσουν ἓνα κείμενο. Καὶ δὲν πρόκειται γιὰ ἓνα ἀπλὸ κείμενο. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἐκδήλωση ποὺ σφύζει ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς, καθοριστικὴ γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Βρισκόμαστε μπροστὰ σὲ μιὰ πρόσκληση ποὺ μοιάζει μὲ ἀληθινὴ πρόκληση. Καὶ πράγματι ἀποτελεῖ πρόκληση γιὰ τοὺς εὐκολοὺς ἐπικριτὲς, τὸ γεγονός ὅτι ὁ Χριστὸς πραγματοποιεῖ τὸ πρῶτο του θαύμα σ' ἓνα γάμο, μεταβάλλοντας τὸ νερὸ σὲ κρασί. Ὅσοι, λοιπόν, θέλουν νὰ μελετήσουν τὴ θέση τοῦ Χριστιανισμοῦ στὸ θέμα τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, τῆς συμμετοχῆς στὶς χαρούμενες ἐκδηλώσεις της, δὲν ἔχουν ἀπλῶς νὰ μελετήσουν ἓνα κείμενο. Ἐχουν νὰ ἀποδεχθοῦν μιὰ πρόσκληση καὶ νὰ παρευρεθοῦν σὲ ἓνα γαμήλιο τραπέζι. Στὸ γάμο αὐτό, ποὺ γίνεται στὴν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας **«ἦν ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ ἐκεῖ· ἐκλήθη δὲ καὶ ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ εἰς τὸν γάμον»** (Ἰωάν. β' 1—2).

Νὰ ἓνα γεγονός ποὺ δίνει συντριπτικὴ ἀπάντηση στοὺς κατηγοροὺς τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὁ Ἰησοῦς μὲ τὴν Παναγία μητέρα Του καὶ τοὺς μαθητὲς Του στὸν γάμο. Καὶ δὲν παραβρέθηκαν ἀπλῶς στὴν ἱερὴ ἀκολουθία, ὅπως θὰ λέγαμε. Κάθισαν στὸ χαρούμενο τραπέζι, γιὰ νὰ συμμετάσχουν στὴν εὐχάριστη ἀτμόσφαιρα. Καὶ ὄχι μόνον κάθισαν στὸ τραπέζι. Στὴν κρίσιμη στιγμή, ποὺ ἔλειψε ὁ οἶνος, ἐπεμβαίνει ὁ Θεάνθρωπος, μὲ τρόπο θαυματουργικό, γιὰ νὰ μὴ λείψει ἡ εὐχαρίστηση καὶ ἡ χαρὰ τῶν συνδαιτηγόνων. Τί ἔχουν νὰ μᾶς ποῦν οἱ κατήγοροι;

Τὸ πρῶτο, λοιπόν, θαῦμα τοῦ Κυρίου, ποὺ ἦλθε στὴ γῆ μὲ μιὰ τόσο ἐξαιρετικὰ ὑψηλὴ ἀποστολή, δὲν εἶναι ἓνα θαῦμα ἰδιαίτερου ἐντυπωσιασμοῦ. Δὲν εἶναι μιὰ ἀνάσταση νεκροῦ, δὲν εἶναι ἡ ἀνόρθωση ἑνὸς παραλυτικοῦ ἢ ὁ χορτασμός τοῦ πλήθους. Εἶναι ἡ μεταβολὴ τοῦ νεροῦ σὲ κρασί. Ἀξίζει νὰ προσέξουμε ἐδῶ καὶ κάτι ἄλλο, τὴν ἀφθονία μὲ τὴν ὁποία προσφέρει τὰ δῶρα τῆς ἀγάπης Του: **«Ἦσαν ἐκεῖ ὑδρῖαι λίθιναι ἕξ... χωροῦσαι ἀνὰ μετρητὰς δύο ἢ τρεῖς».** Δηλαδή ἡ κάθε μία ἀπὸ τὶς στάμνες αὐτὲς χωροῦσε περίπου ἑκατὸ κιλά. Καὶ μαζί μὲ τὴν ἀφθονία καὶ ἡ ἐκλεκτὴ ποιότητα. Αὐτὸ φαίνεται ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ ἀρχιτρίκλινου, ποὺ ἐκπληκτὸς κάνει λόγο γιὰ **«τὸν καλὸν οἶνον»**, μάλιστα τὸν δοκίμασε. *«Οὐχ ἀπλῶς οἶνον, ἀλλὰ κάλλιστον οἶνον (ἐποίησε). Τοιαῦτα γὰρ τοῦ Χριστοῦ τὰ θαύματα πολλῶ τῶν διὰ τῆς φύσεως τελουμένων ὠραιότερα γίνεται καὶ βελτίω»*, ὅπως παρατηρεῖ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος. Τὰ θαύματα ποὺ πραγματοποιεῖ ὁ Χριστὸς εἶναι πολὺ ἀνώτερα καὶ ὠραιότερα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ φτιάχνει ἡ φύση. Καὶ εἶναι ἐπόμενο τὸ ὑπερφυσικὸ νὰ ξεπερνᾶει τὸ φυσικὸ.

Ἀλλὰ τέτοια καὶ ἀνώτερα θαύματα δὲν ἔπαυσε ὁ Κύριος νὰ πραγματοποιεῖ σὲ ὅλες τὶς ἐποχές. Θαύματα ἀφθονίας καὶ ποιότητας ὄχι μόνον ὑλικῆς, ἀλλὰ καὶ πνευματικῆς ποὺ γεμίζουν ὄχι στάμνες, ἀλλὰ τὶς ψυχὲς μὲ ἀνέκφραστη χαρὰ. Ὁ Χριστὸς ἦλθε στὴ γῆ μας, γιὰ νὰ ἔχουν ὅλα τὰ πιστὰ παιδιά Του ζωὴ, ἀφθονία ζωῆς καὶ χαρᾶς: **«Ἴνα ζῶν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσιν»** (Ἰωάν. ι' 10). Δὲν ἔπαυσε νὰ μεταβάλλει τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς μας, τὴν ἀδύνατη ζωὴ μας, σὲ κρασί, σὲ κρασί πνευματικό. Νὰ τῆς δίνει δύναμη, σφρίγγος, περιεχόμενο, χαρὰ. Νὰ προκαλεῖ καθημερινὰ μέσα στὶς ψυχὲς τέτοιες καὶ τόσες ἀπίστευτες πνευματικὲς ζυμώσεις καὶ ἠθικὲς ἀλλαγὲς καὶ μεταμορφώσεις.

Ἄν γέμισε ἐκπληξη καὶ θαυμασμό τότε τὸν ἀρχιτρίκλινο, μὲ τὰ ἴδια αἰσθήματα πλημμυρίζουν οἱ ψυχὲς καὶ σήμερα, ὅσες δέχονται τὸ νέο κρασί τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου. **«Τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε καινὰ τὰ πάντα»** (Β' Κορινθ. ε' 17). Ὅλα ἔγιναν καινούργια μὲ τὸ κήρυγμα τοῦ Σωτῆρα Χριστοῦ. Ὁ νόμος τοῦ Μωυσῆ παρεχώρησε τὴ θέση του στὴ σωτήρια χάρις. Τὴν τυπολατρία διαδέχθηκε ἡ **«ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ λατρεία»**. Δὲν μεταβάλλει τὸ νερὸ σὲ κρασί, γιὰ νὰ εὐφράνει τοὺς καλεσμένους στὸ γάμο τῆς Κανᾶ. Μεταβάλλει τὸν ἄρτο καὶ τὸν οἶνο σὲ σῶμα καὶ αἷμα δικό Του, γιὰ νὰ θρέψει καὶ ζωογονήσει τὶς ψυχὲς μὲ τὴν οὐράνια τροφή. Ὁ οἶνος ὁ νέος, ὁ δυνατὸς ποὺ εὐφραίνει καὶ τονώνει τὶς καρδιὲς εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος. Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, **«ὁ ζῶν διδοὺς τῷ κόσμῳ»** ποὺ ἄλλαξε ριζικὰ τὴ ζωὴ τῆς ἀνθρωπότητας. Εἶναι ὁ αἰώνιος Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας ποὺ προσφέρει ἀνέκφραστη χαρὰ στὶς πιστὲς καὶ ἐνωμένες μαζί Του ψυχὲς.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ!

Ἡ διεύθυνση ἀλληλογραφίας τῶν γραφείων τοῦ περιοδικοῦ μας, ἀλλὰ καὶ ἡ διεύθυνση ἀλληλογραφίας τῆς Ἀδελφότητος ἄλλαξε. Μπορεῖτε νὰ ἐπικοινωνεῖτε πλέον μαζί μας στὴ νέα μας ταχυδρομικὴ διεύθυνση:

Περιοδικὸ «ΖΩΗ»

Ὅδὸς Καρύτση 14

105 61 Ἀθήνα

Τηλέφωνο: 210 64 28 331

Ὁρες λειτουργίας γραφείων: 8:00 – 14:00

Fax: 210 64 63 606

Εὐχαριστοῦμε.

«Τῆ ἑπαύριον βλέπει ὁ Ἰωάννης τὸν Ἰησοῦν ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν καὶ λέγει· ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου. οὗτός ἐστι περὶ οὗ ἐγὼ εἶπον· ὀπίσω μου ἔρχεται ἀνὴρ ὃς ἔμπροσθέν μου γέγονεν, ὅτι πρῶτός μου ἦν. καὶ γὰρ οὐκ ᾔδειν αὐτόν, ἀλλ' ἵνα φανερωθῆ τῷ Ἰσραήλ, διὰ τοῦτο ἦλθον ἐγὼ ἐν τῷ ὕδατι βαπτίζων. καὶ ἔμαρτύρησεν

ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
ΣΥΝΑΞΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰω. α' 29-34
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. ιθ' 1-8

Ἰωάννης λέγων ὅτι τεθέαμαι τὸ Πνεῦμα καταβαῖνον ὡς περιστερὰν ἐξ οὐρανοῦ, καὶ ἔμεινεν ἐπ' αὐτόν. καὶ γὰρ οὐκ ᾔδειν αὐτόν, ἀλλ' ὁ πέμψας με βαπτίζει ἐν ὕδατι, ἐκεῖνός μοι εἶπεν· ἐφ' ὃν ἂν ἴδῃς τὸ Πνεῦμα καταβαῖνον καὶ μένον ἐπ' αὐτόν, οὗτός ἐστιν ὁ βαπτίζων ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ. καὶ γὰρ εἶδον καὶ μεμαρτύρηκα ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΠΡΟΦΗΤΩΝ

«Εἰς τί ἐβαπτίσθητε; Οἱ δὲ εἶπον· εἰς τὸ Ἰωάννου βάπτισμα».

ΜΕΓΑΛΟ, πολὺ μεγάλο ἦταν τὸ κύρος τοῦ Βαπτιστῆ Ἰωάννη μεταξὺ τοῦ λαοῦ. Πολλοί, πάρα πολλοὶ ἦταν οἱ βαπτιζόμενοι ἀπὸ αὐτόν. Θεωροῦσαν δὲ μεγάλη τους τιμὴ καὶ εὐλογία Θεοῦ, διότι εἶχαν βαπτισθῆ ἀπὸ τὸν ἔνδοξο ἐκεῖνο προφήτη, ποὺ εἶχε μεταβάλει τὴν ἔρημο σὲ πολυάνθρωπη περιοχὴ. Ἀλλὰ τὸ βάπτισμα ἐκεῖνο ἦταν βάπτισμα μετανόιας. Δῆλωνε ἀπλῶς τὴν μετάνοια τῶν βαπτιζομένων, χωρὶς καὶ νὰ δίνει ἄφεση ἁμαρτιῶν. Ὅμως προπαρασκεύαζε τοὺς ἀνθρώπους, νὰ δεχθοῦν τὸ ἀληθινὸ βάπτισμα καὶ τὴν σωτηρίαν ποὺ θὰ πρόσφερε ὁ Χριστός. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος κήρυττε πρὸς τὰ πλήθη, ὅτι ὁ Χριστός **«θα σᾶς βαπτίσει μετὰ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καὶ μετὰ τὸ πῦρ τῆς θείας τοῦ χάριτος, ἡ ὁποία σὺν φωτὶ κατακαίει τὴν ἁμαρτίαν, καθαρίζει δὲ καὶ ζωογονεῖ τὴν ψυχὴν»** (Ματθ. Γ' 11). Ὅταν ὁ ἀπόστολος Παῦλος συνάντησε στὴν Ἔφεσο μερικοὺς εὐσεβεῖς Ἰουδαίους ποὺ εἶχαν λάβει μόνο τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννη, τοὺς βάπτισε στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου καὶ μετέδωσε σ' αὐτοὺς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.

Τὴν ἀρετὴ καὶ τὴ δόξα, τὴν ὑψηλὴ ἀποστολὴ καὶ τὴν ἐξέχουσα θέση τοῦ ἔνδοξο αὐτοῦ προφήτη διακήρυξε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος. Εἶπε πρὸς τὰ πλήθη, ποὺ τὸν ἄκουαν: **«Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐκ ἐγγίγεται ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζων Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ»** (Ματθ. ια' 11). Σὰς διαβεβαιῶν ὅτι μέχρι σήμερα, μεταξὺ ὄλων ποὺ ἔχουν γεννηθῆ ἀπὸ γυναῖκα, δὲν ἔχει παρουσιασθῆ ἄνωτερος ἀπὸ τὸν Ἰωάννη τὸν Βαπτιστῆ. Εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς μέχρι σήμερα προφήτες. Ἡ ἀξία του φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι αὐτὸν καὶ τὸ ἔργο του ἔχουν προαναγγεῖλαι οἱ προφῆτες. Ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς καὶ Πατέρας τὸν προανήγγειλε ὡς ἀγγελιοφόρο του, ὡς πρόδρομο, ὁ ὁποῖος θὰ προηγεῖτο λίγο χρόνον νωρίτερα ἀπὸ τὸν Χριστό, γιὰ νὰ προπαρασκευάσει τοὺς Ἰσραηλίτες. Εἶπε ὁ Θεὸς διὰ τοῦ προφήτη Μαλαχία: **«Ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου πρὸ προσώπου σου, ὃς κατασκευάσει τὴν ὁδὸν σου ἔμπροσθέν σου»** (Ματθ. ια' 10. Μαλαχίου γ' 1).

Ἦταν ὁ προφητευόμενος προφήτης, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνο θὰ προανήγγειλε στὸν λαὸ τὸν Μεσσία, καὶ θὰ διαλαλοῦσε, ὅτι **«μέσος ὡμῶν ἔστηκεν»**, ὅτι ὑπάρχει ἡδὴ καὶ θὰ ἐμφανισθῆ μεταξύ σας (Ἰωάν. Α' 26), ἀλλὰ καὶ θὰ ἀξιωνόταν τῆς μεγάλης τιμῆς νὰ δείξει σὰ πλήθη τὸν Χριστὸ καὶ νὰ διακηρύξει· **«ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»**. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖον προεκήρυξε ὁ Ἥσαϊας (νγ' 7). Εἶναι ὁ Μεσσίας καὶ Λυτρωτῆς, ὁ ὁποῖος θὰ θυσιασθῆ ὡς ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ φορτωθῆ αὐτὸς τὶς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου, νὰ σβῆσει καὶ νὰ ἐξαλείψει ἐντελῶς τὴν ἐνοχὴ καὶ τὶς ἁμαρτίες ὄλων ἐκείνων, ποὺ θὰ πιστέψουν σὲ αὐτόν.

Ὁ δὲ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ ἀποκάλυψε στὸν Ζαχαρία,

τοῦ πατέρα Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστῆ, ὅτι **τὸ παιδί του ἐκ κοιλίας μητρὸς θὰ πλησθῆ μετὰ Πνεῦμα Ἅγιον, θὰ ἀναδειχθῆ μέγας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ σὺν ἄλλοις ἡλίαις, προικισμένος μετὰ ἐξαιρετὰ προφητικὰ καὶ διδασκτικὰ χαρίσματα, μετὰ πλοῦσια τὰ δῶρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, θὰ κήρυττε μετὰ παρρησία τὴν ἔλευση τοῦ Σωτῆρα Χριστοῦ, θὰ ἔλεγχε καὶ θὰ φρονημάτιζε τοὺς ἀπειθεῖς καὶ κακώτροπους** (Λουκ. α' 15-17). Γιὰ ποῖον ἄλλον ἔπλεξε τόσα ἐγκώμια ἢ Ἁγία Γραφή; Ποῖου ἄλλου Προφήτη καὶ Πατριάρχῃ καὶ μεγάλου ἀνδρα τῆς Π. Διαθήκης ἔξερε τόσο πολὺ τὴν ἀξία καὶ τὸ ἔργο, ὅσο τοῦ Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστῆ;

Καὶ πολὺ δικαίως. Διότι ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστῆς ὑπῆρξε ὁ πύρινος καὶ μεγαλοφωνότατος προφήτης, ποὺ συνεκλόνησε ἀπὸ ἄκρη σὲ ἄκρη τὴν Παλαιστίνην. Καταδίκασε τὴν παρανομία, τόνισε τὴν ἐνοχὴ ποὺ φέρνει ἡ ἁμαρτία, ἀλλὰ καὶ κήρυττε μετάνοια, ἐπιστροφὴ πρὸς τὸν Θεὸ καὶ ἀκλόνητη πίστη στὸν Λυτρωτῆ Χριστό, ὁ ὁποῖος εἶχε ἦδη ἔλθει καὶ θὰ ἴδρυνε ἐπὶ τῆς γῆς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, δηλαδὴ τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία θὰ περιελάμβανε ὅλους τοὺς πιστοὺς καὶ θὰ τοὺς προπαρασκεύαζε γιὰ τὴν δόξα καὶ τὴν μακαριότητα τῆς στοῦς οὐρανοὺς αἰώνιας καὶ πανενδόξης βασιλείας τοῦ Χριστοῦ. **«Μετανοεῖτε, ἔλεγε πρὸς ὅλους, ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν»**.

Δὲν δίσταζε ἀκόμη νὰ ἐλέγχει δριμύτητα τοὺς ὑποκριτὰς Φαρισαίους καὶ Σαδδουκαίους, οἱ ὁποῖοι καυχόντο μὲν γιὰ τὴν καταγωγὴν τοῦ ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ, εἶχαν ὅμως ζωὴ καὶ ἔργα ἐντελῶς ἀντίθετα πρὸς τὸν μεγάλο ἐκεῖνο καὶ πιστὸ Πατριάρχῃ. Τοὺς ὀνόμαζε **«ὄφεις, γεννήματα ἐχιδνῶν»**, **«δένδρα ἄκαρπα»**, προορισμένα νὰ κοποῦν καὶ νὰ ριφθοῦν στὸ πῦρ. Ἐλεγε τὸν φαῦλο Ἡρώδη, χωρὶς νὰ φοβηθῆ τὸν βάρβαρο καὶ κακοῦργο ἐκεῖνο τύραννο, ὁ ὁποῖος εἶχε δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου ἐπὶ τῶν ὑπκόων του.

Καὶ ὁμοίως αὐτὸς ὁ πύρινος καὶ ἄτρομος προφήτης ἔδειξε ἀπέναντι τοῦ Χριστοῦ βαθύτατη ταπείνωση, ὅπως ἄλλως συμβαίνει πάντοτε μετὰ τοὺς ἀληθινὰ μεγάλους καὶ ἐνάρετους. Πρὶν τὸν δεῖ ἔλεγε, ὅτι δὲν ἦταν ἀξίος **«κύψας λῦσαι τὸν ἰμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ»**. Καὶ ὅταν ὁ ἀναμάρτητος Κύριος ἦλθε νὰ βαπτισθῆ, ὁ Ἰωάννης μετὰ φωτεινὴ συναίσθησι τοῦ μεγαλείου τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς δικῆς του μικρότητας ἀπέναντι Ἐκεῖνου, ἔλεγε: **«Κύριε, ἐγὼ ἔχω χρείαν ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι, καὶ σὺ ἔρχῃ πρὸς με»**. Καὶ ἐπισφράγισε τὴν ἀγία του ζωὴ μετὰ τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου, σφραζόμενος κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἡρώδη. Καὶ ἔχει δίκιο ὁ μελωδὸς τῆς Ἐκκλησίας νὰ ψάλλει γι' αὐτόν: **«Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, σοὶ δὲ ἀρκέσει ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, Πρόδρομε»**.

«Ἀκούσας ὁ Ἰησοῦς ὅτι Ἰωάννης παρεδόθη, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ καταλιπὼν τὴν Ναζαρέτ ἐλθὼν κατώκησεν εἰς Καπερναοὺμ τὴν παραθαλασσίαν ἐν ὁρίοις Ζαβουλῶν καὶ Νεφθαλείμ, ἵνα πληρωθῆ τὸ ρηθὲν διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου λέγοντος· γῆ Ζαβουλῶν καὶ γῆ Νεφθαλείμ, ὁδὸν

ΚΥΡΙΑΚΗ 14 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. 8' 12-17
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐφεσ. 8' 7-13

θαλάσσης, πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν, ὁ λαὸς ὁ καθημένος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρα καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς. Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρύσσειν καὶ λέγειν· μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν».

ΓΝΗΣΙΕΣ ΚΑΙ ΝΟΘΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ

«Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν».

Τὸ πρῶτο κήρυγμα τοῦ μοναδικοῦ Διδασκάλου ὄλων τῶν αἰώνων, τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἦταν μόνον πέντε λέξεις: «**Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν**» (Ματθ. 8' 17). Μετανοεῖτε συνεχῶς. Ἀλλάξτε φρονήματα, σκέψεις, ἀποφάσεις, γιατί ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, πού θά μᾶς φέρει ὁ Μεσσίας, ἔχει πιά πλησιάσει. Μετανοῶ σημαίνει ἀλλάζω νοῦ, ἀλλάζω σκέψεις καὶ ιδέες. Στὸ βιβλίο «Μετανοία» ὁ ἀείμνηστος π. Σεραφεῖμ Παπακώστας γράφει: «*Μετανοῶ σημαίνει μεταβάλλω γνώμη· μεταβάλλω τὰ νοήματα καὶ τὰ φρονήματα τῆς ἀμαρτίας τὰ ὁποῖα ἔως τώρα εἶχα εἰς τὸν νοῦν καὶ τὰ ἐφανέρωνα εἰς τὸν καθημερινόν μου βίον μὲ τοὺς λόγους καὶ τὰ ἔργα τὰ ἀμαρτωλά... λυποῦμαι διὰ πᾶσαν ἀμαρτίαν τὴν ὁποία διέπραξα, τὴν ἀποδοκιμάζω τώρα καὶ τὴν μισῶ. Λαμβάνω δὲ τὴν εἰλικρινῆ ἀπόφασιν νὰ μὴ ἐπανέλθω πλέον εἰς αὐτήν, ἀλλὰ νὰ ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου τὰ νοήματα καὶ τὰς σκέψεις πού ἀρέσουν εἰς τὸν Θεόν...».* Ὅμως συμβαίνει πολλὲς φορές νὰ ἔχουμε μεταμέλεια γιὰ πράξεις ἀμαρτωλές, ὄχι ὅμως ἀληθινὴ μετάνοια. Καὶ ὁ Ἰούδας πού πρόδωσε τὸν Κύριο, μεταμελήθηκε γιὰ τὴ μεγάλη του ἀμαρτία, ἀλλὰ δὲν μετανόησε νὰ ζητήσῃ συγχώρεση ἀπὸ τὸν Χριστό. Ἐμεινε ἀμετανόητος καὶ πῆγε καὶ κρεμάστηκε καὶ κολάστηκε. Πῶς ἀλήθεια μπορούμε νὰ ξεχωρίσουμε καὶ νὰ γνωρίσουμε τὶς γνήσιες καὶ νόθες μορφές μετανοίας;

A. ΓΝΗΣΙΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ

Θέλεις νὰ δεῖς πραγματικὴ μετάνοια; Ρωτᾷει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος. Ἄκουσε τὴ μετάνοια τοῦ Πέτρου μετὰ τὴν ἄρνησή του... «**Καὶ ἐξελθὼν ἔξω ἔκλαυσε πικρῶς**». Γι' αὐτὸ καὶ ἀφέθηκε τὸ μεγάλο του ἀμάρτημα. Γιατὶ μετανόησε μὲ τὸν τρόπο πού ἔπρεπε. Μετανόησε καὶ ὁ Ἰούδας, ἀλλὰ κακῶς. Γιατὶ ἀπαγχονίστηκε. Μετανόησε καὶ ὁ Ἡσαΐ. Ὅμως τὰ δάκρυά του δὲν ἦταν δάκρυα μετανοίας, ἀλλὰ περισσότερο ὑπερηφάνειας δάκρυα καὶ θυμοῦ.

Ἡ λύπη λοιπὸν καὶ ἡ συντριβή, ὁ βαθὺς πόνος τῆς ψυχῆς μας πού φέρνει δάκρυα μετανοίας, γιατί λυπήσαμε τὸν Κύριό μας καὶ προσβάλλαμε καὶ ἄρνηθήκαμε τὸ Ὄνομά Του, εἶναι τὸ πρῶτο γνῶρισμα τῆς ἀληθινῆς μετανοίας.

Αὐτὴ ἡ συντριβὴ δημιουργεῖ μιὰ ἐσωτερικὴ μεταστροφή στὴν καρδιά μας. Μιὰ ἀλλαγὴ στὴ νοοτροπία

μας. Μιὰ ἀποστροφή καὶ μίσος γιὰ τὴν ἀμαρτία πού κάναμε. Ἐτοί ἡ γνήσια μετάνοια δὲν εἶναι μονάχα μιὰ ρωμαλέα πράξη ζωῆς, ἀλλὰ καὶ μιὰ ἀλλαγὴ στάσης ζωῆς. Ἀλλάζω στάση ἀπέναντι στὴν ἀμαρτία καὶ στὸν κόσμον, ἀπέναντι στὸν Χριστό καὶ στὸ ἐγώ μου. Ἡ ἀληθινὴ μετάνοια λοιπὸν εἶναι «ἐπάνοδος πρὸς τὸν Θεὸν ἐκ τοῦ διαβόλου καὶ ἐκ τοῦ παραφύσιν εἰς τὸ κατὰ φύσιν», ὅπως γράφει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Ἄκομη ἡ γνήσια μετάνοια εἶναι ὁμολογία καὶ ἐξομολόγησι μὲ εἰλικρίνεια μπροστὰ στὸν Θεὸ καὶ στὸν πνευματικὸ, τῶν ἀμαρτιῶν μας καὶ ἀποκατάστασι τῆς ἀγάπης καὶ τῆς δικαιοσύνης. Ὅπως ἔκανε ὁ Ζακχαῖος πού προσφέρθηκε νὰ ἐπανορθώσει τὶς ἀδικίες του.

B. ΝΟΘΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ

Μὴ νοθεύετε τὴ μετάνοια μὲ ἐξωτερικὰ σχήματα, φωνάζει ὁ μεγάλος κήρυκας τῆς μετανοίας Χρυσόστομος. Ἀλλὰ μετανοεῖστε εἰλικρινὰ μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ, πού ἐρευνοῦν τὰ κρυπτὰ τῶν καρδιῶν μας. Νὰ ἡ πρώτη μορφή ψεύτικης μετανοίας, πού χαρακτηρίζεται «ἐν ὑποκρίσει μετάνοια». Δηλαδὴ λέει κάποιος μὲ τὰ χεῖλη σὲ συγχωρῶ, ἀλλὰ ὄχι καὶ μὲ τὴν καρδιά. Μέσα του βράζει ἡ ἀγανάκτησι καὶ ἡ ἀντιπάθεια γιὰ τὸν ἀδελφὸ του.

Ἐπίσης ψεύτικη μετάνοια εἶναι ὅταν ἐξαντλεῖται ἡ μετάνοια στὴν ἐκτέλεσι μερικῶν τυπικῶν πράξεων, χωρὶς τὴν ψυχικὴ συμμετοχή. Ὅπως π.χ. νὰ κάνει κανεὶς μερικὲς ἐλεημοσύνες καὶ αὐστηρὲς νηστεῖες στὶς τροφές, ὅμως νὰ κρατᾷ μέσα του κακίες, παράπονα, φιλοχρηματία καὶ φιλαργυρία πού εἶναι «**ρίζα πάντων τῶν κακῶν**».

Μιὰ ἄλλη ψεύτικη μορφή μετανοίας εἶναι ἡ περιπτώσι ἐκείνη, πού ὁ ἄνθρωπος καταφεύγει σὲ δικαιολογίες ἢ στὴ συγκάλυψι μιᾶς ἀμαρτίας. Ἐδῶ μᾶς παραγγέλλει ὁ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης: «*Ἀποκαλύψετε τὸν ἱερέα μὲ θάρρος καὶ τὰ πιδὸ μεγάλα μυστικά σας, μὲ τὸν ἴδιον τρόπο πού φανερώνει ὁ ἄρρωστος στὸ γαιτρώ του τὸ σῶμα του καὶ θὰ πάρετε τὴ θεραπεία σας*».

Ἄκομη ἡ γενικὴ καὶ ἀόριστη ὁμολογία τῆς ἀμαρτωλότητάς μας, δὲν εἶναι γνήσια μορφή μετανοίας. Ἡ μετάνοια καὶ ἡ ἐξομολόγησι εἶναι σωστὴ ἂν εἶναι συγκεκριμένη, εἰλικρινὴς καὶ χωρὶς δικαιολογίες. Ἄς ζητοῦμε λοιπὸν ἀπὸ τὸν Κύριό μας τὴν ἀληθινὴ καὶ γνήσια μετάνοια, πού εἶναι δῶρο δικό Του.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς αναγνώστες μας

Ούνιτες: προβατόσχημοι λύκοι

«Τί ακριβώς είναι οι Ούνιτες; Είναι Καθολικοί; Είναι Ὁρθόδοξοι; Τί πιστεύουν; Ἄκουσα ὅτι ἐνῶ παρουσιάζονται ὡς Ὁρθόδοξοι στήν οὐσία εἶναι Καθολικοί...»

Οἱ «Ούνιτες» ἢ «Οὐνία» ἢ καί «Ἐκκλησία τῶν Οὐνιτῶν», πρόκειται γιά τούς Χριστιανούς τῆς Ἀνατολῆς, τούς Ὁρθόδοξους, οἱ ὁποῖοι ἐνῶ διατηροῦν τόν λειτουργικό ρυθμό τους, ἀναγνωρίζουν τήν ἐξουσία τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης. Εἶναι, δηλαδή, μιὰ ὑπουλη καί παραπλανητική μέθοδος γιά τήν προσέλκυση καί τόν προσπλυτισμό τῶν Ὁρθόδοξων. Ὅσοι γίνονται Ούνιτες, οὐσιαστικά ἀρνοῦνται τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, γίνονται Δυτικοί, ἀναγνωρίζουν τόν Πάπα ὡς ἀρχηγό τῆς Ἐκκλησίας καί τὸ μόνο πού κρατοῦν εἶναι ἐν μέρει τὸ ὀρθόδοξο τυπικό. Ἐκτός ἀπὸ τούς Χριστιανούς τῆς Ἀνατολῆς ἔχουμε Ούνιτες στήν Κεντρική καί Ἀνατολική Εὐρώπη πού κρατοῦν τὶς παραδόσεις τους ὡς πρὸς τὸν ἐξωτερικό τύπο, ἀλλὰ εἶναι ἐνωμένοι δογματικά καί διοικητικά με τούς Καθολικούς. Οἱ ὅροι Ούνιτης καί Οὐνία ἔχουν λατινική προέλευση. Προέρχονται ἀπὸ τὴ λέξη unio δηλαδή ἔνωση. Οἱ Ούνιτες αὐτοαποκαλοῦνται βυζαντινόρυθμοι, βυζαντινοῦ ρυθμοῦ, ἑλληνοκαθολικοί, ἑλληνόρυθμοι ἢ ἀνάλογα με τήν καταγωγή τους ἢ τήν Ἐκκλησία προελεύσεώς τους, ἀρμενοκαθολικοί, κοπτοκαθολικοί, μελχίτες, χαλδαῖοι κ.ἄ. Τελευταῖα ἔχει ἐπικρατήσει νὰ ὀνομάζονται Καθολικοὶ τῆς Ἀνατολῆς. Εἶναι ὁ πιὸ ἐπιτυχῆς ὅρος, ἀφοῦ οἱ Ἐκκλησίες τῶν Οὐνιτῶν, ἄλλες λιγότερο καί ἄλλες περισσότερο, ἔχουν ἐκλατινισθεῖ.

Ὁ λόγος πού δημιουργήθηκε ἡ Οὐνία ἦταν ἡ ἐπιθυμία τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας νὰ ὑποτάξει με πλάγια μέσα τούς Χριστιανούς τῆς Ἀνατολῆς στὸν Πάπα τῆς Ρώμης. Ἐπειδή, δηλαδή, ἔβλεπαν οἱ Δυτικοί, ὅτι ὁ κατευθείαν προσπλυτισμὸς ἦταν δύσκολος καί δημιουργοῦσε δυσφορία καί ἀγανάκτηση. Διαπίστωναν ἀκόμη, πὼς δύσκολα ἕνας Ὁρθόδοξος, γεννημένος Ὁρθόδοξος καί με ἀγάπη στήν Ὁρθοδοξία, δέχεται νὰ ἀρνηθεῖ τήν ὀρθόδοξη πίστη του, νὰ διαγράψει τὶς παραδόσεις του, τὰ ἔθιμά του, τὸ λειτουργικό τυπικό τῆς Ἐκκλησίας του, γι' αὐτὸ ἐπινόησαν τὴν Οὐνία. Σκέφθηκαν νὰ κάνουν μερικὲς ἐξωτερικὲς ὑποχωρήσεις καί παραχωρήσεις, ὥστε οἱ προσπλυτιζόμενοι Ὁρθόδοξοι νὰ νομίζουν αὐταπατῶμενοι, ὅτι, ἂν καί ἔγιναν Δυτικοί, δὲν ἀπομακρύνθηκαν καί πολὺ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία πού ἐγκατέλειψαν.

Ὁ πρῶτος πού ἐπινόησε καί προσπάθησε νὰ ἐφαρμόσει τὸ σύστημα αὐτὸ τῶν παραχωρήσεων ἦταν ὁ Πάπας Ἰννοκέντιος ὁ Δ', ὁ ὁποῖος τὸ 1254 ἐξέδωκε ἐγκύκλιο πού ἐπέτρεψε στους προσπλυτιζομένους Ὁρθόδοξους νὰ κρατοῦν μερικά ἀπὸ τὰ

ἔθιμα καί ἔθιμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Φυσικὰ με τὴν προϋπόθεση, οἱ «ἐπιστρέφοντες» στοὺς κόλπους τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, νὰ ἀσπάζονται ὀρισμένες ἐκκλησιολογικὲς καί δογματικὲς θέσεις τῆς. Ἐκ πρώτης ὄψεως αὐτὸ δίνει τὴν ἐντύπωση, ὅτι πρόκειται γιά ὑποχώρηση καλῆς θελήσεως ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν Δυτικῶν. Στὴν πραγματικότητα ὅμως πρόκειται γιά ἀπάτη καί δολιότητα πού μακροπρόθεσμα ὁδηγεῖ στὸν ἐκλατινισμό. Ἄλλωστε αὐτὸς εἶναι καί ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τους.

Ἡ ἐπισημοποίηση τῆς Οὐνίας ἔγινε στὴ Σύνοδο τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας (1438-1439) πού ἐνῶ δὲν ἔθιξε τὶς λειτουργικὲς παραδόσεις τῆς Ἀνατολῆς ἀπαίτησε ἀπὸ τούς Βυζαντινοὺς νὰ δεχθοῦν: α) τὸ παπικὸ πρωτεῖο, β) τὴ διδασκαλία γιά τὸ Filioque (τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἐκπορεύεται καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ), γ) τὴν τέλεση τῆς θείας Εὐχαριστίας με ἄζυμο ἢ ἐνζυμο ἄρτο καί δ) τὴ διδασκαλία περὶ τοῦ καθαρτηρίου πυρός.

Αὐτὴ τὴν προσπλυτιστικὴ προπαγάνδα, πού ἄσκησαν καί ἀσκοῦν οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ εἰς βάρος τῶν Ὁρθόδοξων διὰ μέσου τῆς Οὐνίας, με ἀπατηλὸ κάλυμμα, ἀπαράδεκτη γιά εἰλικρινεῖς πνευματικὸς ἀνθρώπους, ἀποδοκίμασαν καί διαπρεπεῖς δυτικοὶ θεολόγοι. Τὴν θεωροῦν ὑποκριτικὴ καί ἀσυμβίβαστη με τὴν χριστιανικὴ εὐθύτητα καί εἰλικρίνεια. Δούρειο Ἴππο γιά ἐξαπάτηση καί παραπλάνηση ἀνθρώπων, ἔμψυχων εἰκόνων τοῦ Θεοῦ. Ἐξεγείρει τὴ συνείδηση καθενὸς πού δὲν συμβιβάζεται με τὸ ἀποκρουστικὸ δόγμα τοῦ ἰσουλτισμοῦ «ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα». Γράφει ὁ καθολικὸς ἱερέας Louis Bouyer: «Τίποτε δὲν ἀποδεικνύει καλύτερα τὴν ἀθεράπευτη ἀφέλεια τῆς πονηρίας ἐκείνων πού θέλουν νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν βυζαντινὴ λειτουργία χωριστὰ ἀπὸ τὸ ὅλο σῶμα τῆς, γιά νὰ ἐλκύσουν τούς Ἀνατολικούς στὸν λατινικὸ Χριστιανισμό. Τέτοιος χωρισμὸς εἶναι ἀδιανόητος. Δὲν μπορούμε νὰ πάρουμε τὴν λειτουργία τοῦ Βυζαντινοῦ, χωρὶς νὰ πάρουμε ὀλόκληρο τὸν βυζαντινὸ Χριστιανισμό. Διαφορετικὰ ἐκεῖνο πού θὰ πάρουμε μοιάζει τόσο λίγο πρὸς τὴν λειτουργία τῆς Ἁγίας Σοφίας ἢ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὅσο τὸ ἀνδρείκελο πρὸς τὸν ἀνθρώπο».

Σκληρὴ ἀλλὰ ἀληθινὴ γλώσσα πού κυριολεκτεῖ. Καιρὸς, λοιπόν, νὰ σταματήσει ἡ προκλητικὴ τακτικὴ τῆς Οὐνίας. Πρέπει κάποτε νὰ ἀντιληφθοῦν μερικοί, πὼς τέτοια μέσα ψυχραίνουν καί ἀπομακρύνουν τὶς ψυχές. Ἡ εὐθύνη τους μεγάλη. Ἡ ἐνότητα εἶναι δῶρο Θεοῦ καί προσφέρεται στὶς καλοπροαίρετες ψυχές πού τὴν ἐκζητοῦν ταπεινά. Σ' αὐτοὺς πού ἀγωνίζονται γιά πρωτοκαθεδρίες καί πρωτεῖα ἀντιτάσσεται ὁ Θεός. Μόνο στους ταπεινοὺς, ἀνιδιοτελεῖς καί εἰλικρινεῖς δίνει πλοῦσια τὴ χάρι Του.

ΗΡΩΕΣ ΚΑΙ ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ

Μια εποχή ασφαλώς χαρακτηρίζεται από τους ανθρώπους, που τιμᾶ καὶ θαυμάζει. Ποιὰ εἶναι τὰ πρότυπά της; Ποιοὺς περιβάλλει μὲ τὸ φωτοστέφανο τῆς δόξας; Ποιοὺς προβάλλει πρὸς μίμηση; Προβάλλει τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ καθήκοντος, δηλαδὴ τοὺς πρωτεργάτες τοῦ τίμιου μόχθου, τῆς θυσίας καὶ αὐταπαρνήσεως, τοὺς ἀληθινὰ μεγάλους δημιουργοὺς, τοὺς εἰλικρινεῖς καὶ ἀσυνθηκολόγητους ἀγωνιστές, τοὺς σταθεροὺς καὶ ἀνυποχώρητους στὴν ὑπεράσπιση τῆς ἀλήθειας, αὐτοὺς πού τάζουν τὸν ἑαυτό τους νὰ φυλᾶνε θερμοπύλες, ἔστω καὶ μόνοι, ἔστω κι ἂν ἔχουν ὄλο τὸν κόσμο ἐναντίον τους; Ἡ θαυμάζει καὶ τιμᾶ τοὺς λαοπλάνους, τοὺς κόλακες, τοὺς ἀσπόνδουλους, τοὺς καταφερτζήδες, τοὺς τιποτένιους, τοὺς ἀμοραλιστές, αὐτοὺς πού ἔχουν σὰν ἀρχὴ νὰ μὴν ἔχουν καμιά ἀρχή, τὰ εἶδωλα τῆς ὀθόνης, τοὺς βριτουόζους τῆς διπλοπεννιάς ἢ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀδίσταχτους κακοποιούς; Δὲν εἶναι μακρινὸ τὸ φαινόμενο τῆς ἡρωοποιήσεως καὶ αὐτῶν τῶν ἀπατεῶνων.

Περίεργο καὶ ἀπίστευτο φαίνεται; Καὶ ὅμως δὲν παύει νὰ ἀποτελεῖ μιὰ θλιβερὴ πραγματικότητα. Καὶ μάλιστα πολὺ ἀνησυχητική. Δὲν εἶναι χωρὶς ἰδιαίτερη σημασία τὸ γεγονός, πὼς αὐτοὶ πού προβάλλονται σὰν ἥρωες, σὰν ἰνδάλματα, σὰν ἰδανικὰ πρότυπα, κατὰ κανόνα, εἶναι ἐπιδέξιοι θορυβοποιοὶ ἢ τιτλοφορημένες κουφότητες.

Δὲν χρειάζεται πολὺς κόπος, γιὰ νὰ τὸ διαπιστώσει κανεὶς. Μιὰ ματιὰ στὰ μέσα μαζικῆς ἐνημερώσεως, στὸν καθημερινὸ ἢ περιοδικὸ τύπο, στὰ τηλεοπτικὰ κανάλια καὶ στὸ ραδιόφωνο καὶ θὰ ἔχουμε ζωντανὴ μπροστά μας τὴν πιὸ ἀπογοητευτικὴ εἰκόνα. Ἐπιδεικτικὰ προκλητικοὶ φιγουράρουν στὶς πρῶτες σελίδες καὶ στὰ ἐξώφυλλα οἱ σκανδαλοποιοὶ καὶ οἱ σκανδαλοθῆρες, ἢ πρόκληση καὶ τὸ ἔγκλημα. Ἀδίσταχτη ἢ προβολὴ τῆς χυδαιότητας καὶ τῆς ἀσχήμιας στὴ μικρὴ καὶ μεγάλη ὀθόνη. Καὶ οἱ κουλτουριάρηδες τῆς παρακμῆς, οἱ ἐπαγγελματίες τῆς φθορᾶς καὶ τῆς διαφθορᾶς, μιᾶνε γιὰ ἀδέσμευτη τέχνη, γιὰ προχωρημένα μνύματα καὶ ἄλλα ἠχηρὰ παρόμοια.

Καὶ ἂν σκεφθοῦμε αὐτὸ πού λέει μὲ τόση σοφία ὁ λαός: «Πές μου ποιὸν θαυμάζεις νὰ σοῦ πῶ ποῖος εἶσαι», καταλαβαίνουμε πόσο χαμηλὸ εἶναι τὸ πνευματικὸ, ἠθικὸ καὶ κατ' ἐπέκταση τὸ πολιτιστικὸ ἐπίπεδο τῆς ἐποχῆς μας. Γιατὶ ἀσφαλῶς ὁ πολιτισμὸς ἑνὸς τόπου δὲν μετριέται μὲ τὸ κατὰ κεφαλὴν εἰσόδημα, τὴ βιομηχανικὴ ἀνάπτυξη, τὴν ὑψηλὴ τεχνολογία ἢ τὰ κουλτουριάρικα φληναφήματα. Νὰ ἐκβιομηχανίσουμε καὶ νὰ προσφέρουμε σύγχρονη τεχνολογία μπορούμε καὶ στοὺς Μάο-Μάο. Σὲ ἄλλους τομεῖς, στοὺς πνευματικὸς

καὶ ἠθικούς, στὴν ἀρετὴ, εἶναι πού δίνει ἐξετάσεις ἕνας λαὸς γιὰ τὴν ὑψηλὴ ἢ χαμηλὴ πολιτιστικὴ του στάθμη.

«Ἡ ἐποχὴ μας εἶναι πραγματικὰ μεγάλη, ἀλλὰ τί νόημα μπορεῖ νὰ ἔχει ἕνα μέγεθος ἀφηρημένο, ὅταν ὁ ἄνθρωπος δείχνεται μικρός; Εἶναι μεγάλη ἡ ἐποχὴ ἐρήμην μας; Τότε γιατί καμαρώνουμε; Ἐπειδὴ κατὰ λάθος φτιάξαμε βᾶθρο γι' ἀνδριάντα κι ἐπάνω στήσαμε ἕνα ψύλλο;» ὅπως ἔγραφε σύγχρονος διανοητής.

«Ἀξίες καὶ “τενεκέδες” στὴ χορεία τῶν διασημῶν» ἀνέφερε ἀνταπόκριση ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη. Καὶ μὲ ἰδιαίτερη ἀνησυχία, γιὰ τὸ πού ἐπὶ τέλους βαδίζουμε, συνέχιζε: «Σ' ἕνα γεῦμα πού εἶχε γίνεῖ στὸ Μανχάταν, μεταξὺ τῶν διάσημων καλεσμένων ἦταν ἕνας Γερουσιαστὴς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἕνας κατακραστής, μιὰ γυναίκα πού ξοδεύει 100.000 δολάρια τὸ χρόνο γιὰ λουλούδια, ἕνας τηλεπαρουσιαστής, ὁ πρόεδρος μιᾶς ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἀμερικανικὲς ἐταιρεῖες, ἕνας συγγραφέας πού κατηγορεῖται γιὰ λογοκλοπὴ καὶ ἕνας νομπελίστας. Ἡ γραμμὴ ἀνάμεσα στὴν ἀξία καὶ στὴ φήμη ἔχει πιά σβηστεῖ. Σήμερα εἴμαστε ἀντιμέτωποι μὲ τὸ πιὸ ἀπίθανο ἀνακάτεμα διασημοτήτων: Ταλαντούχοι καὶ ἀτάλαντοι, ἥρωες καὶ ἀπατεῶνες, ἄνθρωποι πού ἀνάλωσαν τὴ ζωὴ τους στὴν ἔρευνα κι ἄλλοι πού δὲν ἔκαναν ἀπολύτως τίποτε».

Ὑπερβολικὰ τὰ παρουσιάζουμε; Μακάρι νὰ ἦταν ἔτσι. Δυστυχῶς καθημερινὰ εἶναι τὰ μνύματα αὐτοῦ τοῦ εἴδους τοῦ ξεπεσμοῦ.

Ἀξίες, λοιπόν, καὶ τενεκέδες, ἥρωες καὶ ἀπατεῶνες, στὴ χορεία τῶν διασημοτήτων! Νὰ ἡ κρίση τῆς ἐποχῆς μας. Στὴν ἴδια γραμμὴ καὶ μὲ τὴν ἴδια ἀξία τὸ γνήσιο καὶ τὸ κάλπικο, τὸ καθαρὸ χρυσάφι καὶ οἱ τενεκέδες. Ἀλλὰ τί συναλλαγές μπορούν νὰ γίνουν μὲ παραποιημένα καὶ πλαστογραφημένα χαρτονομίσματα; Κι ἂν στὸν οἰκονομικὸ χῶρο κάτι τέτοιο θεωρεῖται λωποδυσία καὶ χρεωκοπία, στὸν ἠθικὸ καὶ πνευματικὸ, πὼς πρέπει νὰ χαρακτηρίζεται; Καὶ τὸ ἀκόμα χειρότερο: Ὅταν ὄχι μόνον αὐτὸ δὲν καταδικάζεται, ἀλλὰ καὶ ἐξυμνεῖται καὶ ἡ ἀτιμία τιμᾶται ἀντὶ τῆς τιμῆς, τότε ὑπάρχει μεγαλύτερο κατάντημα; Καὶ εἶναι, ἀλήθεια, φοβερὸ οἱ κίβδηλες διασημότητες νὰ γίνονται δρομοδείχτες στὴν πορεία τῆς ζωῆς. Ἄλλ' ὅταν τυφλὸς τυφλὸν ὀδηγεῖ, τότε δὲν χρειάζεται νὰ μαντέψουμε τὴν κατάληξη.

Ἀξίες, λοιπόν, καὶ τενεκέδες, ἥρωες καὶ ἀπατεῶνες, στὴ χορεία τῶν διασημοτήτων! Νὰ ἡ κρίση τῆς ἐποχῆς μας. Στὴν ἴδια γραμμὴ καὶ μὲ τὴν ἴδια ἀξία τὸ γνήσιο καὶ τὸ κάλπικο, τὸ καθαρὸ χρυσάφι καὶ οἱ τενεκέδες.

«Εἰσερχομένου αὐτοῦ εἰς τινὰ κώμην ἀπήντησαν αὐτῷ δέκα λεπροὶ ἄνδρες, οἱ ἔστησαν πόρρωθεν, καὶ αὐτοὶ ἦσαν φωνὴν λέγοντες· Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς. Καὶ ἰδὼν εἶπεν αὐτοῖς· πορευθέντες ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἱερεῦσι, καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοὺς ἐκαθαρίσθησαν. Εἷς δὲ ἐξ αὐτῶν, ἰδὼν ὅτι ἰάθη, ὑπέστρεψε μετὰ φωνῆς μεγάλης

ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
ΙΒ΄ ΛΟΥΚΑ (10 ΛΕΠΡΩΝ)
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκ. ιζ΄ 12-19
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Κολ. γ΄ 4-11

δοξάζων τὸν Θεόν, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ εὐχαριστῶν αὐτῷ· καὶ αὐτὸς ἦν Σαμαρείτης.

Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; οἱ δὲ ἐννέα ποῦ; Οὐχὶ εὐρέθησαν ὑποστρέψαντες δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ εἰ μὴ ὁ ἄλλογενὴς οὗτος; Καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἀναστὰς πορεύου· ἡ πίστις σου σέσωκε σε».

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΣΤΟΝ ΘΕΟ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

«Εἷς ἐξ αὐτῶν, ἰδὼν ὅτι ἰάθη... ὑπέστρεψεν... εὐχαριστῶν αὐτῷ».

Ἕνας μόνον ἀπὸ τοὺς δέκα λεπρούς δὲν ξέχασε τὸν μεγάλο εὐεργέτη του. Πλημμυρισμένη ἡ ψυχὴ του ἀπὸ θαυμασμό καὶ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν Σωτήρα του Χριστό, γύρισε πίσω νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Σὲ ὅλη τὴ διαδρομὴ δοξολογοῦσε τὸν Θεὸ γιὰ τὸ μεγάλο θαῦμα τῆς θεραπείας του. Καὶ ὅταν πλησίασε ἔπεσε ταπεινὰ στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ μὲ ὅλη του τὴν καρδιὰ εἶπε λόγια θερμὰ εὐγνωμοσύνης, σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης. Ἀποροῦμε μὲ τὴν ἀχαριστία τῶν ἐννέα ἄλλων λεπρῶν ποὺ θεραπεύτηκαν, ἀλλὰ πρὸ παντὸς θαυμάζουμε τὴν εὐγνωμοσύνη ποὺ ἔδειξε ὁ ἕνας. Λεπτὸ ἄνθος εὐωδιαστὸ ὀνόμασαν τὴν εὐγνωμοσύνη. Καὶ ἄλλοι τὴ χαρακτήρισαν σὰν τὸ ἄρωμα τῆς καρδιάς. Πετυχημένοι χαρακτηρισμοί, ποὺ μαρτυροῦν τὴν εὐγένεια μιᾶς ψυχῆς ποὺ ἔχει καλλιεργηθεῖ ἀπὸ τὴ θεία χάρη. Ἡ χριστιανικὴ ψυχὴ αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ ἐκδηλώνει τὴν εὐγνωμοσύνη της καὶ στὸν Θεὸ καὶ στοὺς ἀνθρώπους.

A. ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟ

Δὲν θὰ ἦταν καθόλου ὑπερβολὴ νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι ζοῦμε μέσα σ' ἕνα πέλαγος εὐεργεσιῶν τοῦ Θεοῦ. Ἴσως βέβαια νὰ μὴ σκεπτόμαστε τὴν ἀλήθεια αὐτή. Πάντως δὲν παύει νὰ ἀποτελεῖ μιὰ πραγματικότητα. Γιατὶ ὅ,τι καλὸ ἔχουμε, ὁ Πανάγαθος Κύριος μᾶς τὸ χαρίζει. «**Τί ἔχεις ἄνθρωπε ὃ οὐκ ἔλαβες; Εἰ δὲ καὶ ἔλαβες τί καυχᾶσαι ὡς μὴ λαβών;**» ρωτᾷ ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Α΄ Κορινθ. δ΄ 7). Κάθε μέρα μᾶς βομβαρδίζει ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μὲ τὶς δωρεές Του καὶ τὶς εὐλογίες Του. Ὅλα τὰ ὀφείλουμε στὴν πατρικὴ ἀγάπη Του καὶ στὴ θεία πρόνοιά Του. Μᾶς χάρισε τὴν ἀθάνατη ψυχὴ μας ποὺ ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ ὀλόκληρο τὸν ὕλικό κόσμο μέσα στὸν ὅποιο ζοῦμε. Μᾶς χαρίζει τὸν ἥλιο μὲ τὶς ζωογόνες ἀκτίνες του. Μᾶς στέλνει τὴν εὐεργετικὴ βροχὴ γιὰ νὰ βλαστάνει ἡ γῆ μας. Μᾶς χαρίζει τὸν ἀέρα, τὸ νερό, τὸ ψωμί, τὴ θάλασσα μὲ τὶς τόσες ποικιλίες τῶν ψαριῶν. Τὴ στεριά, τὰ λαγκάδια καὶ τὰ πανύψηλα βουνά. Τὰ πουλιὰ καὶ τὰ πανέμορφα λουλούδια. Τὰ καρποφόρα δέντρα, τὰ φυτὰ, τὰ ζῶα ποὺ μᾶς προσφέρουν τόσα προϊόντα καὶ ὅλα τὰ ὕλικά ἀγαθὰ γιὰ τὴ συντήρησή μας.

Ἄν κοιτάξουμε προσεκτικὰ τὸν ἑαυτό μας, τὸ σῶμα μας θὰ διαπιστώσουμε ὅτι εἶναι κι αὐτὸ

ἕνα μεγάλο δῶρο τοῦ Θεοῦ καὶ «**ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος**». Τὰ χέρια μας, τὰ μάτια μας, οἱ αἰσθήσεις μας, ὁ ἔνερθρος λόγος, ἡ καρδιά μας, τὸ μυαλό μας καὶ ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματός μας εἶναι δῶρα δικά Του. Μένουμε ἐκστατικοὶ καὶ θαυμάζουμε τὴν πανσοφία τοῦ μεγάλου Πλάστη καὶ Δημιουργοῦ μας. Ἡ πιὸ μεγάλη ὅμως εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ τί ἔκανε γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας. Θυσίασε τὸν μονογενῆ Υἱό Του στὸν Σταυρὸ τοῦ Γολγοθᾶ. Καὶ μᾶς χαρίζει ὁ Κύριός μας μέσα στὴν Ἐκκλησία Του, τὰ ἅγια Μυστήρια, τὴ λύτρωση, τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μας, τὴ θεία Κοινωνία.

Ἄς μὴ λησμονοῦμε ὅλες αὐτὲς τὶς εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ. «**Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριο καὶ μὴ ἐπιλανθάνου** (μὴ ξεχνᾶς) **πάσας τὰς ἀνταποδώσεις αὐτοῦ**», νὰ ἐπαναλαμβάνουμε μαζὶ μὲ τὸν προφῆτη Δαβίδ.

B. ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Στὴν πορεία τῆς ζωῆς μας συναντοῦμε πολλὲς δυσκολίες. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τότε, μᾶς στέλνει ἀνθρώπους γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσουν. Καὶ μὲ τὴ συμπαράσταση καὶ τὴ βοήθεια αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, ξεπερνοῦμε τὶς δυσκολίες αὐτές. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι εὐεργέτες μας. Ἀλλὰ ἐμεῖς δείχνουμε τὴν εὐγνωμοσύνη μας στοὺς ἀνθρώπους αὐτούς; Καὶ πρῶτα - πρῶτα στοὺς γονεῖς μας. Ἀπὸ μικρὰ βρέφη μᾶς εὐεργετοῦν. Μοχθοῦν καὶ ξενυχτοῦν στὴν κούνια μας, ὅταν μάλιστα ἀρρωσταίνουμε. Ὁ πατέρας ἀγωνίζεται μὲ τὸ ἐπάγγελμά του καὶ μὲ τὸν τίμιο ἰδρώτα του φροντίζει νὰ φέρνει ὅλα τὰ καλά. Ἀλλὰ ποιὸς μπορεῖ νὰ περιγράψῃ καὶ τὴν προσφορὰ τῆς καλῆς μάνας; Τὰ δάκρυά της, τὴν ἱερὴ ἀγωνία της γιὰ τὰ παιδιὰ της; Ἡ Ἁγία Γραφὴ θεωρεῖ βασικὸ χρέος τὴν εὐγνωμοσύνη τῶν παιδιῶν στοὺς γονεῖς τους μὲ τὴν ἐντολή: «**Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου**». Ὅμως χρωστάμε εὐγνωμοσύνη καὶ στοὺς πνευματικούς μας πατέρες, στοὺς δασκάλους μας καὶ σὲ κάθε ἄνθρωπο ποὺ μᾶς ἔκανε καλὸ. Ἡ εὐγνωμοσύνη δὲν εἶναι μόνο καθῆκον καὶ χρέος. Εἶναι καὶ ἕνας ἰσχυρὸς μαγνήτης ποὺ ἐλκύει τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ. Ὁ Κύριός μας ἀγαπᾷ νὰ εὐεργετῇ πλουσιοπάροχα τὶς εὐγνώμονες ψυχές.

«Εἰσελθὼν ὁ Ἰησοῦς διήρχετο τὴν Ἱεριχώ· καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ὀνόματι καλούμενος Ζακχαῖος, καὶ αὐτὸς ἦν ἀρχιτελώνης, καὶ οὗτος ἦν πλούσιος, καὶ ἐζήτηε ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν τίς ἐστι, καὶ οὐκ ἠδύνατο ἀπὸ τοῦ ὄχλου, ὅτι τῇ ἡλικίᾳ μικρὸς ἦν. Καὶ προδραμῶν ἔμπροσθεν ἀνέβη ἐπὶ συκομορέαν, ἵνα ἴδῃ αὐτόν, ὅτι δι' ἐκείνης ἤμελλε διέρχεσθαι. Καὶ ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τόπον, ἀναβλέψας ὁ Ἰησοῦς εἶδεν αὐτόν καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ζακχαῖε, σπεύσας κατὰβηθι· σήμερον γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μέναι. Καὶ

ΚΥΡΙΑΚΗ 28 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ΙΕ' ΛΟΥΚΑ (ΖΑΚΧΑΙΟΥ) ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκ. 10' 1-10 ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α' Τιμ. δ' 9-15

σπεύσας κατέβη, καὶ ὑπέδεξατο αὐτόν χαίρων. Καὶ ἰδόντες πάντες διεγόγγυζον λέγοντες ὅτι παρὰ ἀμαρτωλῶ ἀνδρὶ εἰσῆλθε καταλῦσαι. Σταθεὶς δὲ Ζακχαῖος εἶπε πρὸς τὸν Κύριον· ἰδοὺ τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς, καὶ εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς ὅτι σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο, καθότι καὶ αὐτὸς υἱὸς Ἀβραάμ ἐστιν. Ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός».

Ἡ Μεγάλη Συνάντησις μετὰ τὸν Ἰησοῦν

«ΕΖΪΤΕΙ ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν...»

Κάθε ἀληθινὴ συνάντησις τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὸν Χριστὸν εἶναι ἓνα μεγάλο γεγονός. Εἶναι ἓνα ξεκίνημα γιὰ μιὰ νέα ζωὴ, μιὰ νέα δημιουργία. Καὶ ἡ συνάντησις αὕτη γίνεται μετὰ ἀμοιβαίᾳ κίνησι καὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ Θεοῦ. Ὁ λυτρωτὴς Κύριός μας καταδιώκει μετὰ τῆς θεϊκῆς ἀγάπης κάθε ἀνθρώπο συνεχῶς, φέρνοντάς του διάφορες εὐκαιρίες. Καὶ ἀναζητεῖ τὸν κάθε ἀνθρώπο χωριστά. Γι' αὐτὸ πῆγε στὴν Ἱεριχὼ νὰ ἀναζητήσῃ ἓνα ἀμαρτωλό, τὸν ἀρχιτελῶνη Ζακχαῖο. **Ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός».** Ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ μᾶς ἐξιστορεῖ τὴν μεγάλην συνάντησις τοῦ Ζακχαίου μετὰ τὸν Ἰησοῦ. Τὸ παράδειγμα τοῦ ἀρχιτελῶνη, μᾶς διδάσκει ποιῆς εἶναι οἱ προϋποθέσεις γιὰ νὰ συναντήσουμε καὶ ἐμεῖς τὸν Ἰησοῦ.

A. «ΕΖΪΤΕΙ ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν»

Ἡ ἀναζήτησις τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἡ ἔξοδος ἀπὸ τὸ ἐγὼ μας, εἶναι ἡ πρώτη προϋπόθεσις. Ὁ Ζακχαῖος ἤθελε μετὰ πόθο ἰερόν νὰ δεῖ τὸν Ἰησοῦ. Νὰ τὸν συναντήσῃ. Ἦταν πλούσιος καὶ εἶχε μεγάλη κοινωνικὴ θέσι. Ὅμως ἡ ψυχὴ του ἦταν ἄδεια καὶ ἀνικανοποίητη ἀπὸ ὅλα αὐτά. Ἀναζητᾷ λοιπὸν μετὰ ὅλην τὴν καρδίαν λυτρωτὴν, τὸ πρόσωπο τοῦ Μεσσία. Θέλει νὰ τὸν ἀκούσῃ. Νὰ τὸν συναντήσῃ ἀπὸ κοντά. Καὶ αὕτη ἡ πνευματικὴ δίψα τὸν κάνει νὰ βγεῖ ἀπὸ τὸ ἐγὼ του, ἀπὸ τὸ σπίτι του. Τρέχει καὶ σκαρφαλώνει στὴν συκομορέαν. Καὶ τὸ κάνει αὐτό, χωρὶς νὰ ὑπολογίζει τὴν κοινωνικὴν θέσιν, οὔτε τὰ σχόλια τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ συνάντησις τοῦ Ζακχαίου μετὰ τὸν Κύριον δὲν εἶναι κάτι τὸ τυχαῖο καὶ συμβατικόν. Εἶναι μιὰ ἐνσυνείδητη προσέγγισις. Μιὰ προσωπικὴ γνωριμία. Μιὰ προσωπικὴ σχέση πού γεμίζει τὸν Ζακχαῖο μετὰ θαυμασμόν καὶ χαρὰν. Αὐτὰ ὅλα ἐκφράζει ἡ φιλοξενία τοῦ Ἰησοῦ στὸ σπίτι τοῦ Ζακχαίου καὶ ἡ ὁμολογία τοῦ ἀρχιτελῶνη.

Κάθε γνήσια συνάντησις προϋποθέτει μιὰ ἀμοιβαίᾳ κίνησι τῶν προσώπων πού πρόκειται νὰ συναντηθοῦν. Αὐτὸ γίνεται καὶ στὴν συνάντησις κάθε ψυχῆς μετὰ τὸν Ἰησοῦ. Γιὰ νὰ συναντήσουμε ἀληθινὰ

τὸν Χριστόν, πρέπει νὰ τὸ θελήσουμε καὶ νὰ τὸ ἐπιδιώξουμε μετὰ ζῆλο καὶ ταπεινώσι. Ὅπως ὁ Ζακχαῖος ἄφησε τὸ τελωνεῖο του, βγήκε στὸ δρόμο, ἀνέβηκε στὴν συκομορέαν, ἔτσι καὶ ἐμεῖς. Χρειάζεται νὰ ἀπαγκιστρωθοῦμε ἀπὸ τὰ γρανάζια τοῦ ἐγὼ μας. Νὰ ἀποβάλουμε τὴν αὐτάρκειαν καὶ ἀλαζονείαν μας. Νὰ υπερνικήσουμε τὰ σχόλια τοῦ κόσμου πού γίνονται φραγμὸς στὴν πορεία μας πρὸς τὸν Ἰησοῦ. Καὶ γιὰ νὰ γίνει αὐτὸ χρειάζεται τόλμη καὶ ἀποφασιστικότητα.

Σὰν ἐκείνη πού ἔδειξε ὁ Ζακχαῖος, ἀψήφοντας τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα, προκειμένου νὰ συναντήσῃ τὸν Ἰησοῦ.

B. Ἀλλὰ ἡ συνάντησις τοῦ Ζακχαίου μετὰ τὸν Χριστόν εἶχε καὶ μιὰ ἄλλη θαυμαστὴ προϋπόθεσι. **Τὴν μεταστροφὴν τοῦ ἀρχιτελῶνη,** τὴν μετάνοιαν καὶ ἀποκατάστασιν τῶν ἀδικιῶν του. Μπροστὰ στὸν Κύριον καὶ σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους πού εἶχε στὸ τραπέζι του δηλώνει κατηγορηματικὰ: **«Ἰδοὺ τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς, καὶ εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα ἀποδίδωμι τετραπλοῦν».** Δὲν γυρίζει μόνο αὐτὰ πού ἔκλεψε, ἀλλὰ καὶ εὐεργετεῖ ἐκείνους πού ἀδίκησε, δίνοντάς τους τετραπλάσια. Ἀκόμη τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ χρήματά του καὶ ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του τὰ χαρίζει στοὺς φτωχοὺς ἀνθρώπους. Ἐτσι ἐκδηλώνει ἀληθινὴ καὶ ἔμπρακτὴ μετάνοια. Γιατὶ ἡ μετάνοια πού δὲν συμπληρώνεται μετὰ πλήρη ἐπανόρθωσι τῶν σφαλμάτων καὶ τῶν ἀμαρτιῶν μας δὲν εἶναι γνήσια μετάνοια.

Ὁ Ζακχαῖος δὲν χύνει πολλὰ δάκρυα καὶ δὲν λέει πολλὰ λόγια, ἀλλὰ ἔμπρακτα δείχνει τὴν μετάνοιάν του. Ἄς προσέξουμε λοιπὸν ὅσοι ἀπὸ μᾶς ἐκδηλώνουμε τὴν μετάνοιάν μας μόνο μετὰ λόγια, ἀλλὰ δὲν ἔχουμε τὴν διάθεσιν νὰ ἐπανορθώσουμε τὰ λάθη μας καὶ τυχὸν ἀδικίες ἢ συκοφαντίας πού διαπράξαμε. Ἡ μετάνοια μας τότε δὲν εἶναι μετάνοια ἀληθινή. Ἄν θέλουμε νὰ σωθοῦμε, ἄς ἀκολουθήσουμε τὸ παράδειγμα τοῦ Ζακχαίου. Ἄς ἀναζητήσουμε, λοιπὸν, τὸν Ἰησοῦ στὴν καινούργια χρονιά, τὸ 2024, μετὰ ταπεινώσι καὶ μετάνοιαν ἀληθινήν, γιὰ νὰ τὸν συναντήσουμε ὅπως ὁ ἀρχιτελῶνης Ζακχαῖος.

Ο ΑΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ

Ο Άγιος Γρηγόριος ο θεολόγος υπήρξε μεγάλη μορφή της Εκκλησίας μας. Νέος μορφώθηκε στην Αθήνα και σε άλλα εκπαιδευτικά κέντρα. Μά περισσότερο ο νους του πετούσε και έντρυφούσε στα παλάτια της «**άνωθεν σοφίας**». Στην έρημο καλλιέργησε την πνευματικότητά του, την έπαφή του με τον Θεό, την τάση που τον διέκρινε να αποσύρεται και να βυθίζεται στον πιο βαθύ και τον πιο λαμπροκαρισμένο στοχασμό.

Συγχρόνως όμως, ο Άγιος Γρηγόριος ο θεολόγος την πνευματικότητά του την διοχέτευε σε κοινωνικά έργα. Ήταν ο Επίσκοπος που την ένατένιση του ούρανοῦ την αξιοποιούσε στην καθημερινή ζωή. Το κηρυκτικό του έργο, τα έργα της αγάπης του, οι φροντίδες του για τον λαό, το έπιβεβαιώνουν.

Μα πάνω από αυτά χωρίς δισταγμό θα μπορούσε κανείς να πει, πως ήταν ένας από τους πιο γνήσιους ανθρώπους, που γνώρισαν οι αιώνες. Ο άνθρωπος

που έζησε προσγειωμένος στη ζωή και αναμετρήθηκε πολλές φορές με την πονηριά και τον πόνο. Ξεφυλίζοντας τα έργα του, μα ιδιαίτερα τις επιστολές, τις προσευχές και τους ύμνους του, διαπιστώνουμε πως έχουμε να κάνουμε μ' έναν αγωνιστή που πάλεψε σκληρά στο στίβο της ζωής και μπόρεσε να ξεπεράσει, χάρις στον πνευματικό του δυναμισμό, την ανθρώπινη μελαγχολία. Κι ακόμα έφερνε τον πόνο του μπροστά στον Χριστό με την απλότητα μικρού παιδιού. Έτσι μέσα από τον πόνο και τη θλίψη έβγαίνε νικητής, γιατί έκαιγε η φλόγα της πίστεως στα κατάβαθα της υπάρξεώς του.

Μια μόνο φράση του ως ξεχωρίσουμε από τον πρώτο του «θεολογικό» λόγο, που φανερώνει τη θερμότητά του αγάπης στον Θεό: «*Μνημονεύειον Θεού μάλλον ἢ ἀναπνευστέον*». Σε κάθε μας αναπνοή, να ένθυμούμαστε τον Κύριο και Θεό μας!

ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ

Ένας σοφός παιδαγωγός ρώτησε ένα σπουδαστή:

— Ποια είναι τα σχέδιά σου για το μέλλον;
Και ο νέος απάντησε:

— Μετά το τέλος των σπουδών μου θα δουλέψω, θα κερδίσω χρήματα, θα κάνω μια καλή οικογένεια, θα ζήσω ευτυχισμένα.

Τότε εκείνος του απάντησε:

— Φίλε μου, τα σχέδιά σου είναι καλά, αλλά πολύ περιορισμένα. Καλύπτουν το πολύ έβδομηντα, ογδόντα χρόνια. Πρέπει τα σχέδιά σου να είναι τόσο μεγάλα, ώστε να κλείνουν μέσα τους τον Θεό, και αρκετά πλατειά ώστε να αγαλιάζουν την αιωνιότητα...

Κι' άλλοι, ώριμοι αυτοί, λένε:

— Θα κάνω το ένα και το άλλο. Θα πετύχω στην τάδε μου προσπάθεια. Θα αποκτήσω πλούτη, θα γλεντήσω τη ζωή μου, θα δοξασθώ. Θα άκουσται το όνομά μου. Θα γίνω διάσημος! Θά... θά...

Σχέδια... σχέδια... Μα ωστόσο χωρίς κάποιο άνωτερο σκοπό, που καταλήγουν όπως το ζοῦμε και το βλέπουμε σε μια επίπεδη ζωή, χωρίς φωτεινούς όρίζοντες που να ίκανοποιούν και τους βαθύτερους πόθους της ψυχής.

Γι' αυτό άς άκούσουμε κι' άς επαναλάβουμε τη θεϊκή φωνή:

— Όχι μόνο θα κάνω το ένα και το άλλο... Θα άνεβώ, θα δοξασθώ... Άλλά θα προσφέρω κάτι, θα προσφέρω ό,τι μπορώ περισσότερο. Θα δώσω στον διπλανό μου χαρά, έλπίδα, κουράγιο

με κάθε μέσον που διαθέτω, με τη συμπαράστασή μου στις ώρες της ευτυχίας του και στις στιγμές του πόνου του. Και θα δοξάσω με τα έργα και τα λόγια μου τον Κύριο και Θεό μου!

Αυτά είναι τα πλατειά σχέδια! Τα μεγάλα σχέδια! Τα ούρανια σχέδια που ταιριάζουν στον άνθρωπο.

ZOH

Όρθόδοξον Χριστιανικόν Περιοδικόν.

Όργανον Άδελφότητος Θεολόγων ή «ZOH»

Κυκλοφορεί κάθε μήνα.

Έκδότης: Άδελφότης Θεολόγων ή «ZOH» Σ.Α., Καρύτση 14, 105 61 Αθήνα.

Τηλ.: 210 64 28 331 (Καθημερινές 8:00 - 14:00), FAX: 210 64 63 606.

e-mail: athenszoh@gmail.com

Διευθυντής Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Καρύτση 14, 105 61 Αθήνα.

Έκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ανδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Άχαρνών.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lychnia.gr

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

Ό άνανέωση της έτήσιας συνδρομής έσωτερικού (10 €)

μπορεί να γίνει με τους έξης τρόπους:

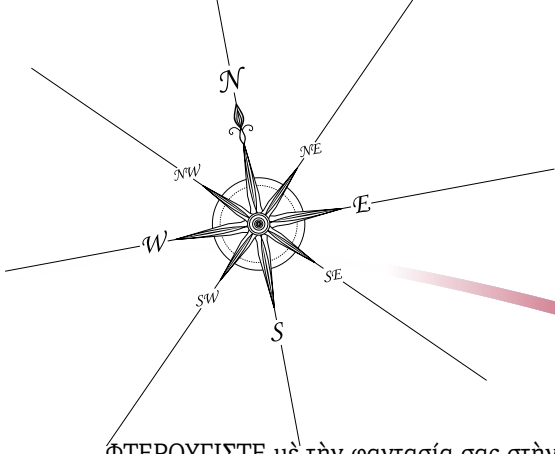
- Με κατάθεση στην Έθνική Τράπεζα της Ελλάδος, στον λογαριασμό που διατηρεί ή Άδελφότητα ύπ' αριθμ.: **132/296000-13 (IBAN: GR1501101320000013229600013)**, δικαιούχος: Άδελφότης Θεολόγων ή «ZOH». Στην αίτιολογία να ζητάτε να σημειώνεται ρητώς το όνοματεπώνυμο του συνδρομητή και το όνομα του περιοδικού (ZOH)
- Στα βιβλιοπωλεία «ZOH» (Καρύτση 14, Αθήνα και Αγ. Σοφίας 41, Θεσσαλονίκη) και συνεργαζόμενα βιβλιοπωλεία
- Στα ΕΛΤΑ με έντυπο ταχυπληρωμής που συναποστέλλεται ανά τακτά χρονικά διαστήματα για όσους έχουν όφειλή
- Στα ΕΛΤΑ με ταχυδρομική έπιταγή στη διεύθυνση του περιοδικού (Καρύτση 14, 105 61 Αθήνα). Προβλέπεται έπιβάρυνση με ταχυδρομικά τέλη
- Σε κατά τόπους συνεργάτες και άντιπροσώπους, οι όποιοι θα κόβουν σχετικές άποδείξεις.

Ό άνανέωση της έτήσιας συνδρομής έξωτερικού (25 €) / Κύπρου (15 €)

μπορεί να γίνει μόνο με κατάθεση στην τράπεζα:

IBAN: GR1501101320000013229600013

BIC/Swift Code: ETHNGRAA

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΑΓ.ΚΥΡΙΛΛΟΣ ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΙΟΣ (827 - 869, 815 - 885)

1

ΦΤΕΡΟΥΓΙΣΤΕ με την φαντασία σας στην τρισένδοξη νύμφη του Θερμαϊκού, στην Θεσσαλονίκη μας, στις αρχές του 9ου μ.Χ. αιώνα. Του Αγίου Δημητρίου ή πόλη, το προπύργιο του Έλληνισμού, της Μακεδονίας το καύχημα, ήταν και τότε σπουδαίο πολιτικό, εμπορικό και πνευματικό κέντρο. Στους δρόμους της έσφυζε ή ζωή, στην αγορά της συγκεντρώνονταν έμποροι και πραγματευτάδες, στρατιωτικοί και πολιτικοί άρχοντες συζητούσαν τα θέματά τους, σοφοί Ίεράρχες και λόγιοι φώτιζαν το λαό.

Σε τούτη την ξακουστή πόλη ζούσε ο Λέων με την πολυμελή οικογένειά του. Ο Λέων κατείχε το αξίωμα του «δρουγγαρίου» (στρατηγού) και ήταν βοηθός του στρατιωτικού διοικητού του θέματος της Θεσσαλονίκης, συγχρόνως «ήτο ευσεβής και δίκαιος, φυλάσσων πάσας τας έντολας του Θεού, ως άλλοτε ο Ίώβ».

Σε κάποιες μεταγενέστερες πηγές βρίσκουμε πως Μαρία ήταν το όνομα της συζύγου του, με την οποία απέκτησε επτά παιδιά. Δυό μόνο από τα επτά μās είναι γνωστά. Τα ονόματά τους έχουν γραφεί με χρυσά γράμματα στην ιστορία της Έκκλησίας μας. Πρόκειται για τους ξακουσμένους ιεραποστόλους: Μεθόδιο και Κύριλλο.

Γνήσια Έλληνόπουλα τα δυό παιδιά του άρχοντα Λέωντος, γεννήθηκαν στις αρχές του 9ου μ.Χ. αιώνα στη Θεσσαλονίκη. Οί χρονιές όμως που είδαν το φως του ήλιου, δεν είναι απόλυτα εξακριβωμένες. Ο Μιχαήλ (αργότερα Μεθόδιος) γεννήθηκε περίπου το 815 μ.Χ. και ο Κωνσταντίνος (που μετονομάστηκε κατόπιν Κύριλλος) στα 827 μ.Χ.

Για την παιδική και έφηβική ήλικία του μεγαλύτερου αδελφού, του Μεθοδίου, έχουμε ελάχιστες πληροφορίες. Από τις σκόρπιες πάντως ειδήσεις μαθαίνουμε, πως διέθετε έξοχα ψυχικά και σωματικά χαρίσματα, κοντά στην ευγενική του καταγωγή. Ήταν ώρατος στην εμφάνιση και ευγενικός στην ψυχή. Αγαπούσε τη μόρφωση και τη στρατιωτική ζωή. Αφού έμαθε τα ιερά γράμματα, ακολούθησε το στρατιωτικό στάδιο στη Θεσσαλονίκη. Ή φήμη του φερούγισε γοργά έξω από τη Μακεδονική πρωτεύουσα κι έφθασε ως τη Βασιλεύουσα. Ο εικονομάχος Βασιλιάς Θεόφιλος άκουσε πολλά καλά για τον μορφωμένο Θεσσαλονικέα αξιωματικό. Του είχαν πεί για το άκέραιο ήθος του, την σπάνια γενναιοπντία του. Παρακινούμενος απ' αυτά, τον κάλεσε κοντά του. Έφτασε στην Κωνσταντινούπολη στα 829 μ.Χ.

Τιμές τον ανέμεναν εκεί και αξιώματα. Τον διόρισε στρατιωτικό διοικητή «των προς το βουλγαρικόν έθνος συνορευουσών περιοχών», δηλαδή στην περιοχή του Άνω Στρυμόνα.

Νεότερος ο Μεθόδιος ανέβηκε τόσο ψηλά. Είκοσι μόλις χρονών ήταν, όταν ανέλαβε την διοίκηση της βυζαντινής επαρχίας. Άλλοι στην ήλικία του ζούν στην ανωριμότητα και άντιμετωπίζουν έπιπόλαια τη ζωή. Το Έλληνόπουλο όμως αυτό μόλις ανέλαβε τα καθήκοντά του, έδειξε τα σπάνια προσόντα του, δύναμη και θάρρος, ευστροφία και έπιβολή.

Τούτα τα προσόντα του τα έδειξε από τον πρώτο καιρό ο νέος διοικητής - «κλεισουράρχης» (κατά την βυζαντινή ονομασία). Έτοιμάζει έναν «Ποινικό Κώδικα», που τον τιτολόφρησε «Νόμος προς κρίση των ανθρώπων». Ειδικότερα προοριζόταν για το στρατό, που άπετελείτο από Χριστιανούς Έλληνες και Σλάβους του Στρυμόνα, που υπεράσπιζαν τα σύνορα του Βυζαντινού κράτους από τον φιλοπόλεμο έχθρό, τους Βούλγαρους. Στον «Κώδικα» αυτόν κάνει λόγο για πολλά θέματα. Λέει πως θα τιμωρείται ή κλοπή, ή λεηλασία, ή άδικία, τα έγκλήματα. Καθορίζει τη νομική θέση των αιχμαλώτων, του έκκλησιαστικού άσυλου, κάνει λόγο για την όργάνωση των δικαστηρίων κ.λπ.

Αγάπησε το λαό του ο Μεθόδιος και τον αγάπησε ο λαός. Ήταν για όλους ο στοργικός πατέρας. Σ' αυτόν κατέφευγαν οί φτωχοί και οί πονεμένοι, οί διωγμένοι και οί συκοφαντημένοι. Κι όλων τα ζητήματα με αγάπη τα άκουγε, και σ' όλους έδινε ήθική ή ύλική βοήθεια, είτε Έλληνες ήταν, είτε Σλάβοι. Εκεί γνώρισε καλά τους Σλάβους, έμαθε τα ήθη και τα έθιμά τους, και το σπουδαιότερο, τελειοποίησε την γλώσσα τους, που είχε άρχισει να μαθαίνει στην Θεσσαλονίκη.

Δεν έπρόκειτο όμως να μείνει για πολύ στα στρατιωτικά και πολιτικά αξιώματα ο Μεθόδιος. Στις ψυχής του τον άγρο τα θεία σπέρματα, που είχαν σπειρεί οί ευσεβείς γονείς του, είχαν βλαστήσει. Ζούσε με το όραμα να δοθεί το συντομότερο στην ύπηρεσία του Ουρανίου Βασιλέως. Και ή ευκαιρία δόθηκε με τον διωγμό, που σήκωσε ο Θεόφιλος έναντιόν των εικόνων και όλων τις τιμούσαν. Ο Μεθόδιος δεν συμφωνούσε με την τακτική του Αυτόκράτορα. Πως τότε μπορούσε να μείνει στο αξίωμα, που εκείνος του είχε δώσει;

Ή ευαίσθητη συνείδησή του δεν του επέτρεπε έναν τέτοιο συμβιβασμό. Οί άληθινά μεγάλες ψυχές δεν συμβιβάζονται! Ξέρουν να θυσιάζουν και αξιώματα και τιμές προκειμένου για αρχές. Και ο Μεθόδιος την γραμμή αυτή ακολούθησε. Κατεβαίνει στην Κωνσταντινούπολη και υποβάλλει την παραίτησή του στον Αυτόκράτορα. Κι είναι μόλις τριάντα χρονών! Μεγάλος άνθρωπος, παρουσιάζεται μ' αυτή του την πράξη. Μιά, άληθινά, γνήσια προσωπικότητα!

Έλεύθερος πια από κάθε κοσμική έξουσία, άδέσμευτος από κάθε τι, που τον κρατάει στην Βασιλεύουσα, στρέφει τη ματιά του ο Μεθόδιος στον Όλυμπο της Βιθυνίας. Είναι το ιερό βουνό, που στα χρόνια τα βυζαντινά φιλοξενούσε στις πλαγιές του εκατοντάδες αναχωρητών και μοναχών. Ήταν το πνευματικό εργαστήρι, από το οποίο πέρασαν πολλοί ιεραπόστολοι, πριν ξεκινήσουν για τα πέρατα του τότε γνωστού κόσμου. Εκεί πηγαίνει και αυτός. Όχι για να ήσυχάσει - είναι επάνω στην άκμή της ζωής του - μα για να καλλιεργηθεί πνευματικά. Γίνεται μοναχός και άφοσιώνεται στην άσκητική ζωή και στη μελέτη, έχοντας το σχέδιό του...

(Συνεχίζεται)

Η... ΠΑΝΔΗΜΙΑ ΤΗΣ ΜΟΝΑΞΙΑΣ

Οι έορταστικές εκδηλώσεις για την αλλαγή του χρόνου, με τις πλατείες τις γεμάτες κόσμο και λάμψη, κρύβουν την όδυνηρη πραγματικότητα. Αυτή είναι ότι ο σύγχρονος άνθρωπος νιώθει πνιμένος παρά ποτέ. Μόνος, ακόμα και μέσα στο πλήθος. Δύσκολα χωράει ο νους τις ανεξέλεγκτες διαστάσεις που έχει προσλάβει το πρόβλημα της μοναξιάς, μέχρι του σημείου τον Νοέμβριο ο Παγκόσμιος Όργανισμός Υγείας (ΠΟΥ) να αναγνωρίσει επίσημα τη μοναξιά ως... παγκόσμια άπειλη για την υγεία! Ο ΠΟΥ διόρισε μάλιστα και Έπιτροπή που θα αναλάβει να εξετάσει την επόμενη τριετία τα διαθέσιμα επιστημονικά δεδομένα και να χαράξει στρατηγικές αντιμετώπισης του προβλήματος, με τον επικεφαλής της Έπιτροπής Δρ Βάιβεκ Μέρθι να δηλώνει: «Εδώ και πολύ καιρό η μοναξιά παραμένει στη σκιά, αθέατη και παραμελημένη, να προκαλεί ψυχικές και σωματικές ασθένειες». Και όμως, η λύση σε ένα μεγάλο πρόβλημα, σαν το πρόβλημα της μοναξιάς, δεν είναι κατ' ανάγκην δύσκολη και περίπλοκη. Αυτό δείχνει μια καμπάνια των αρχών μιας σουηδικής πόλης, της πόλης Λουλέο στη βόρεια Σουηδία, που έχει άγκαλιαστεί με ένθουσιασμό από τους κατοίκους και τους επισκέπτες της πόλης. Η καμπάνια έχει τίτλο... «Säg hej!» (= Πες γειά!). Το σύνθημα φιγουράρει στα λεωφορεία και στις στάσεις, ενώ σε σχολεία της πόλης φιλοξενούνται εργαστήρια που διδάσκουν τους μαθητές φιλικούς χαιρετισμούς. Τόσο εύκολη είναι λοιπόν η λύση, που χωράει σε ένα «γειά»! Αλλά και αυτό το απλό «γειά» έχει φτάσει να μας φαίνεται κάποτε τόσο, μα τόσο δύσκολο...

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ

Από τις αρχές Οκτωβρίου μέχρι τη στιγμή που γράφονται αυτές εδώ οι γραμμές, τρεις νέοι Άγιοι είχαν προστεθεί στο Άγιολόγιο της Ορθοδόξου Έκκλησίας μας: πρώτα η μοναχή Γαβριηλίτσα, που άφιέρωσε τη ζωή της στην ιεραποστολή, και έπειτα ο Γέροντας Γερβάσιος Παρασκευόπουλος και ο πατήρ Άθανάσιος Χαμακιώτης. Όλο και νέες μορφές προστίθενται στον χορό των Αγίων της Έκκλησίας μας. Μόνο τα δύο τελευταία χρόνια ανακηρύχθηκαν δέκα νέοι Άγιοι, ενώ το 2020-21 είχε γίνει η αγιοκατάταξη άλλων δεκαεννέα! Το μήνυμα είναι σαφές: Οι Άγιοι της Έκκλησίας μας δεν είναι μορφές του μακρινού παρελθόντος, ενός παρελθόντος ίσως ώραριοποιημένου, που όμως η χρονική απόσταση το έχει κάνει πια να ξεθωριάσει. Όχι! Οι Άγιοι είναι άνθρωποι που ζουν δίπλα μας, ανάμεσά μας, άνθρωποι που μερικοί από μας αξιωθήκαμε να γνωρίσουμε, άνθρωποι που επέλεξαν συνειδητά να βαδίσουν τον δρόμο του Χριστού, παρά να πλανηθούν στις λεωφόρους του κόσμου. Οι σύγχρονοι μας αυτοί Άγιοι είναι φωτεινοί οδοδείκτες και για τη δική μας διαδρομή στη ζωή. Πρότυπα πίστης και αρετής απάραμιλλα. Ναι, υπάρχουν και αυτά τα πρότυπα, πλάι στα πρότυπα που προβάλλει ο κόσμος του θεάματος, των μέσων ενημέρωσης, του διαδικτύου. Σε μας απόκειται να επιλέξουμε τα πρότυπα που θα ακολουθήσουμε στη ζωή μας. Αυτή η επιλογή είναι το δικό μας έργο. Αυτή η επιλογή είναι η δική μας ευθύνη.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΑΛΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ

Η επικαιρότητα που προσέλαβε το θέμα των Μαρμάρων του Παρθενώνα, με άφορμη την πρόσφατη επίσκεψη του Έλληνα πρωθυπουργού στο Ήνωμένο Βασίλειο, έκανε πολλούς να τοποθετηθούν σχετικά, κάποιους μάλιστα να αλλάξουν θέση. Τέτοια είναι η περίπτωση του διάσημου Βρετανού παρουσιαστή Πιρς Μόργκαν, ο οποίος ομολόγησε ότι παλαιά τασσόταν υπέρ της παραμονής των Μαρμάρων στο Λονδίνο, αλλά άλλαξε γνώμη μετά το πειστικό παράδειγμα του Έλληνα πρωθυπουργού με το παράδειγμα της Μόνα Λίζα. Τί έχουμε λοιπόν εδώ; Ένα καινούργιο επιχείρημα; Όχι δά! Διαβάζουμε σε σχετικό άρθρο στο περιοδικό Άκτινες, πριν από πάνω από έξι χρόνια, τεύχ. 764 (Ιούλιος-Αύγουστος 2017), σελ. 155-156: «Σημαντικό –και θα λέγαμε καταλυτικό– επιχείρημα είναι και το ότι τα Μάρμαρα δεν αποτελούν αυτότελες καλλιτεχνικές δημιουργίες, αλλά κομμάτια μιας ενιαίας σύνθεσης, την οποία ο λόρδος Έλγιν κατακερμάτισε όχι μόνο παράνομα, αλλά και έντελως αθαιρέτα. Για παράδειγμα, η ζωφόρος του Παρθενώνα εικονίζει την πομπή των Παναθηναίων, και από αυτή τη ζωφόρο 56 κομμάτια βρίσκονται στο Λονδίνο και 40 στην Αθήνα. Αυτό αντιβαίνει προς την αρχή της διατήρησης της ακεραιότητας των μνημείων της παγκόσμιας πολιτιστικής κληρονομιάς της UNESCO. Φαντασθείτε το Μουσείο του Λούβρου να έπαιρνε την περίφημη “Μόνα Λίζα” του Ντιά Βίντσι, να την έκοβε σε κομμάτια και να πωλούσε τα κομμάτια αυτά στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, ώστε το ένα μουσείο να έχει το ένα μάτι, το άλλο το άλλο, το άλλο τα χέρια, ενώ το ίδιο το Μουσείο του Λούβρου θα διατηρούσε το περίφημο χαμόγελο...». Δεν είναι λοιπόν το επιχείρημα αυτό που είναι καινούργιο. Καινούργιο θα ήταν ή βρετανική πλευρά να τολμήσει να δει κατάματα την απλή και άδιαφιλονίκητη πραγματικότητα και να αναγνωρίσει τις ευθύνες της.

ΤΕΧΝΗΤΗ ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ

Μετά από μαραθώνιες διαπραγματεύσεις, στις 9 Δεκεμβρίου το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και τα κράτη-μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατέληξαν σε ένα πλαίσιο διατάξεων που προορίζονται να ρυθμίζουν τη χρήση της Τεχνητής Νοημοσύνης, ώστε αυτή να μη φθάσει να αποτελέσει την ταφόπλακα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Το πλαίσιο αυτό, που προβλέπεται να τεθεί σε ισχύ μετά το 2025, αποτελεί την κατάληξη μιας τετραετούς μάχης του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου για τη ρύθμιση της Τεχνητής Νοημοσύνης. Η συμφωνία που έπετεύχθη χαρακτηρίστηκε «ιστορική». Το μεγάλο χρονικό διάστημα που απαιτήθηκε για την επίτευξη της συμφωνίας στην Ευρώπη (χωρίς ανάλογη συμφωνία να έχει επιτευχθεί ακόμη στις ΗΠΑ, την Κίνα και το Ήνωμένο Βασίλειο) μαρτυρεί πόσο λεπτές είναι οι ισορροπίες και πόσο δυσδιάκριτες οι προοπτικές. Μερικές φορές έχει κανείς την αίσθηση ότι με την Τεχνητή Νοημοσύνη ο άνθρωπος ετοιμάζεται να ανοίξει έναν ασκό του Αιόλου – βέβαιος ασφαλώς, όπως δίκως άλλο ήταν και οι σύντροφοι του Όδυσσέα, ότι, αν κάτι πάει στραβά, μπορεί πάντα να τον ξανακλείσει... Και άς πληθαίνουν οι φωνές ότι τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά...